

БОРБА®

Конституция на Българското княжество, приета на 16 април 1879 година отъ Учредителното събрание въ Велико Търново

Чл. 4. Българското Княжество е монархия наследствена и конституционна съ народно представителство.

Чл. 43. Българското Княжество се управлява точно според законитѣ.

Чл. 57. Всичкитѣ български поданици сж равни предъ законитѣ...

Чл. 61. (2) Всѣкой робѣ, отъ каквѣто полѣ, вѣра и народностъ да бжде, свободенъ става, щомъ стѣпи на българска територия.

Чл. 67. Правата на собствеността сж неприкосновени.

Чл. 75. Никому не може да се наложи наказание, което не е установено отъ законитѣ.

Мжчения при какво да е обвинение, също съ конфискувания на имотъ, се запрещаватъ.

Търновската конституция

е изработена от Учредително събрание, свикано на основание чл. 4 от Берлинския договор в Велико Търново. В състава му влизат общо 229 (231) народни представители – 12 (13) висши духовници, 103 председатели на съдилищата и администрацията, 89 избрани пряко от народа, 21 назначени от руския императорски комисар и останалите представители на Рилския манастир, Българското дружество в Одеса (Палаузов), Българското благотворително общество в Виена (Помънов) и по-късно назначени още петима.

Поради несъгласието на народните представители от разкъсването на българската нация от Берлинския конгрес и практическото оставане на голъма част от нея извън пределите на Княжеството, депутатите отказват да започнат своята работа. След натиск на Великите сили едва в началото на март 1879 г. се провеждат работни заседания. Основен въпрос, върху който се съсредоточават дискусиите, е за състава и структурата на Народното събрание – еднокамарно или двукамарно. Въ връзка с това в Учредителното събрание се оформят две течения: либерално – за еднокамарен парламент, и консервативно – за двукамарен. Мнозинството са привърженици на либералното течение и техните виждания фактически са отразени в конституционните текстове на приетата и подписана от всички народни представители на 16 април 1879 година Конституция.

От дистанцията на времето можем да кажем категорично, че в Търновската конституция и днес са залегнали непреходни правила за поведение, които и сега са актуални; които пълноценно отговарят на българската душевност.

Национална по дух и социална по съдържание, тази конституция, реституирана, ще ни изведе на онзи път, за който и **институционално**, и **социално**, и **икономически** жадува българският народ. И след петдесетгодишен конституционен nihilism вече дванадесет години очаква **да разбере това** българският политически елит.

БОРБА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Паприковъ** — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 51, брой 3 Книжка сто четиридесетъ и първа

Май 2002

Христосъ Воскресе! Воистина Воскресе!

Президиумътъ на БНФ, Инк. пожелава на всички българи
здраве и вѣра въ бждещето на България.

Уставъ на Българския националенъ фронтъ, Инк.

II. Програмни начала

Членъ 3...

е) Признава Търновската конституция за основенъ законъ на Българската държава, оставащъ въ сила и днесъ, който осигурява на българския народъ едно управление, основано на демократическия начала и ще се бори за възстановяване на тази конституция.

ж) Провъзгласява справедливостта на вѣковнитѣ исторически идеали на Българския народъ и правата му да живѣе и се развива въ организирана справедлива и независима държава и ще се бори съ всички сили за постигането на тѣзи идеали и права.

Bulgarian National Front, Inc.

Founded 1947

EXECUTIVE BOARD

PRESIDIUM
Alex Darvodelsky, Dipl. Eng.
Marin Marinov, Esq.
Gosho Spassov

REPRESENTATIVE B.D.FORUM

Dimitar Boyanov, Dipl. Eng.
SECRETARY-TREASURER
Jordan Ganchovsky

ADVISERS

Tzoni Gradinarov
Dragomir Zagorsky
Miro Gergoff

Todor Todorov

CONTROLLERS

Ivan Todorov

Peter Nikoloff

BOARD OF DIRECTORS

George Lazarov, Dipl. Eng.
Germany

Dr. Ilija Popov
Brazil

Enrico Del Bello
Italy

Pano Saraydaroff
Australia

G. Schallenberg, Dipl. Eng.
Germany

Emil Atanasoff
New York, USA

Kiril Kirov
England

A. Adelblom, Dipl. Eng.
Sweden

Lissa Lisseva, Dipl. Eng.
South Africa

Michael Michailov
California, USA

Neno Petrov
New Jersey, USA

George Antonoff
Arizona, USA

Todor x. Ivanov
Australia

Ivan Traykov
Austria

Josef Zagorsky
Switzerland

Peter Petrov
Australia

Peter Zaharov
Sweden

Dimitar Nikolov
Ottawa, Canada

Borislav Borissov
Chicago, USA

Luka Arsov
Ontario, Canada

Ivan Vitarov
Calgary, Canada

Boris Kamburoff
Vic., Australia

Philip Hazarliev
W. Australia

WORLD CENTRAL COMMITTEE

DR. IVAN DOCHEFF

Honorary President

До Г.Г. Членовете на ЦУС
Председателите на Клоновете
и членовете на БНФ, инк.

О К Р Ъ Ж Н О

За свикване на 28 я двугодишенъ Конгресъ на
Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

Драги Съидейници,

По общо решение на членовете на Изпълнителния Съвет на ЦУС на БНФ и съгласно чл.13 от Устава на Организацията се свиква на Заседание 28 я ДВУГОДИШЕНЪ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Заседанията на Конгреса ще се състоятъ в Чикаго,САЩ на 15 юний 2002 г. на адресъ:

COMFORT INN. - O' HARE
2175 E. TOUHY Ave.
DES PLAINES, IL, 60018
Tel. 800 222-7665 или 847 635-1300

Резервации за стаите трябва да бъдат направени директно до хотела най-късно до 1 юний.Цената на стаята е \$85 плюсъ такса за двама души и нея са включени транспортъ от и до летището и закуска.При резервацията споменете,че идвате за Конгреса на БНФ.

28 мартъ 2002

28-и двугодишенъ редовенъ конгресъ на БНФ 15 юни 2002 г. – Чикаго, САЩ

Дневенъ редъ

15 юни 2002 г., сжбота

1 часа следобѣдъ – първо заседание. Откриване на конгреса.

Молитва и почитане паметта на пагналитѣ за свободата на България.

Избиране на конгресно бюро.

Провѣрка на кворума.

Избиране на комисии по резолюцията и номинацията.

Приветстване на делегацията отъ България.

Докладъ на президиума за дейността между двата конгреса.

Докладъ за политическото положение въ България и работата на БНФ.

Разисквания.

6 часа следобѣдъ – единъ часъ вечеря.

7 часа следобѣдъ – второ заседание.

Докладъ на Комисията по резолюцията, разискване и приемане на резолюцията.

Докладъ на номинационната комисия, избрана на президиумъ и ЦУС на БНФ за следващитѣ две години.

Разни.

Закриване на конгреса.

16 юни 2002 г. – пикникъ на българската общностъ въ Чикаго съ участието на гоститѣ и делегатитѣ на конгреса.

Членоветѣ на ЦУС и председателитѣ на клоноветѣ, които нѣма да иматъ възможностъ да присъстватъ лично, се умоляватъ да изпратятъ пълномощно, че даватъ право на президиума да ги представлява и че сж солидарни съ решенията, които ще се взематъ. Ако нѣкой желае да изрази мнение или да направи предложение по различни въпроси, може да направи това писмено, като го приложи къмъ пълномощното.

Всички писма да се изпращатъ до:

Bulgarian National Front, Inc.

P.O. Box 46259

Chicago, IL, 60646

USA

Incorporated in the State of New York
November 7, 1958
Non Profit Organization

Illinois 23307, November 16, 1962
Federal Tax Exempt # 36-3208582
I.R.S. Sect. 501-State of Illinois 1967
Trade Mark Registration "BORBA"
N.Y. 38R-11031, November 20, 1967

Mailing Address:

P. O. Box 46250
Chicago, Il. 60646, U.S.A.

*Д-ръ Иванъ Дочевъ,
почетенъ председател на БНФ, Инк.*

Покана за членство въ НАТО Да или не?

Членството на една или друга от малкитѣ държави, каквато е България, в една или друга междуна-родна отбранителна организация е въпросъ за гаранция на териториалната цѣлостъ и независимостъ.

Презъ време на комунистическия режимъ следъ 9 септември 1944 г. България бѣше членъ на Варшавския съюзъ. Следъ промѣната, която настѣпи презъ годинитѣ 1989-1990, която засѣгна и Съветска Русия, Варшавскиятъ съюзъ се саморазформирова. Промѣната обаче не промѣни раздѣлянето на Западъ и Изтокъ, тъй като тоя въпросъ е свързанъ съ интереситѣ на Великитѣ сили, а се знае, че въ политиката нѣма сан-тименталности – има само интереси.

За сигурността на България ние трѣбваше да намѣримъ нашето мѣсто въ международното обще-житие, тамъ, гдето най-добре ще бждатъ защитени нашитѣ интереси. За нѣколко години отъ този период отъ време ние не можехме положително да се преориентиране поради вътрешната ни нестабилностъ. Изредиха се нѣколко правителства съ различни разбира-ния или безъ разбираия, докато въ 1997 г. пое уп-равлението на страната правителството на ОДС съ пре-миеръ Иванъ Костовъ и външенъ министъръ Надежда Михайлова. Бѣ отпочната ясна политика и бѣ направена заявка за членство въ НАТО.

Правителството много успѣшно поде подготовка за отговаряне на условията, които се изискватъ за член-ство въ НАТО. Бѣха установени международни връзки, престижътъ и името на България въ чужбина бѣ въз-становенъ. Въ България лѣвицата, водена отъ комуни-стическата партия (БСП), бѣше въ опозиция на полити-ката на правителството. Бѣха организирани протестни митинги противъ НАТО и нашето участие тамъ. Въпрѣ-ки това правителството не се поколеба да подкрепи решително НАТО при акциитѣ му противъ режима на Милошевичъ въ Югославия за извършени престѣпле-ния противъ човѣчеството, въ връзка съ кризата въ Ко-сово. Бѣ създадена нужната благоприятна обстановка за приемането ни въ НАТО. Тя трѣбваше да се продължи.

Правителството на Националното движение Си-меонъ Втори, което пое управлението на страната презъ 2001 г., съ премиеръ Симеон Сакскобургготски и вън-шенъ министъръ Соломонъ Паси, продължи политиката на предшествашото правителство за влизането ни въ НАТО. Външниятъ министъръ Паси, познатъ въ миналото като председател на Атлантическия клубъ, който де-сетъ години проповѣдваше влизането на България въ НАТО, сега има възможностъ да развие конкретна и мно-го успѣшна дейностъ. Той посети столицитѣ на държа-витѣ – членки на НАТО, и се срещна съ рѣководителитѣ

на тия страни, отиде и въ Вашингтонъ. Навсѣкжде успѣваше да спечели симпатии и да подсигури евенту-алното поканване на България за членство въ НАТО на предстоящата среща на рѣководителитѣ на НАТО, коя-то ще се състои тази есенъ въ Прага. Но...

Презъ изборитѣ за президентъ и вицепрезидентъ на България, станали презъ ноември 2001 г., бѣха из-брани и встѣпиха на 22 януари 2002 г. въ длѣжностъ:

Президентъ Георги Първановъ, лидеръ на кому-нистическата партия (БСП), главенъ организаторъ и пламененъ ораторъ на митингитѣ противъ НАТО.

Вицепрезидентъ Ангелъ Маринъ, уволненъ дис-циплинарно отъ армията генералъ за неговитѣ проти-вонатовски разбираия и прояви.

Вѣрваме, че никой нѣма да се опита да ни убеж-дава, че това нѣма да има значение въ Прага при взе-мането на решение дали да бжде поканена България въ НАТО.

Неотдавна нашиятъ външенъ министъръ Соло-монъ Паси изказа загриженостъ, че въпрѣки всички положени отъ него усилия, може отново да се отложи нашето поканване за членство въ НАТО. Не е ли това реакцията на рѣководителитѣ на НАТО, която може да последва като резултатъ на президентскитѣ избори въ България, както ние предположихме?

Никоя международна организация не би прие-ла за свой членъ една страна, която има за прези-дентъ и вицепрезидентъ противници на тая между-народна организация.

Вѣрно е, че президентътъ Първановъ (вицето още мълчи) направи половинчати, неясни изявления, че и той е за нашето членство въ НАТО. Това не е достатъч-но! Трѣбва ясна и конкретна недвусмислена декла-рация ЗА, и то не само засега, но и при всички обстоя-телства въ бждеще и евентуално при единъ конфликтъ меж-ду Запада и Изтока (никой не го желае, но никой не може да гарантира, че никога такъвъ не може да из-бухне). Декларация, че при всички ообстоятелства ще сме за НАТО и съ НАТО.

Декларацията трѣбва да бжде направена преди срещата въ Прага!

По време на изборната си кампания Георги Пър-вановъ заяви, че ако бжде избранъ, ще бжде прези-дентъ на всички българи и че ще служи само на инте-реситѣ на България. Ликвидира съ партийната си при-надлежностъ. Случаятъ за декларацията, която той тряб-ва да направи относно поканата на България за член-ство въ НАТО, му дава възможностъ да докаже, че пре-дизборната му декларация е била искрена и почтена и че той държи на нея и ще я изпълни.

Изгрей, зора на свободата!

Добре известно е на цял свят кой държавник преди четири десетилетия каза: "Не питай какво твоята страна ще направи за тебе, а какво ти ще направиш за нея..." Безспорно това се отнася за всички народи, за всяка нация, за всички държавни и частни ведомства и организации, за всяка отделна личност, особено за лица, заемащи отговорни постове в обществото. Това също така се отнася и за ония, които са получили висока квалификация, търсещи карьера, за да бъдат полезни не само на себе си, но и на страната, която ги откърми и им даде възможност за наука и просвета.

През време на Българското възраждане, когато българският народ тънеше в нищетата и безправие под османско робство, той сам основа тайните килийни училища, в които се възпитаха нашите слави възрожденци – апостолите на свободата. Те даваха всичко мило и драго, даже и живота си, за да изградят една свободна, независима и демократична България. Те извадиха Родината от робското невежество на петстотингодишния поробител и за един кратък срок я направиха напреднала страна, която бе пример за цяла Европа. Те бяха истински родолюбци, строители на съвременна България с висок морал и отговорност пред олтара на Отечеството. Те не търсеха лични облаги и карьеризъм като сегашното поколение. Главната им цел бе – да помогнат на своя народ, да го избавят от нищетата и невежеството и да му посочат пътя към социалната правда, за човешки права и благоденствие.

Стана вече банално да слушаме как почти всички нашенци – тук и там, стари и млади – само се оплакват, бедят, критикуват, псуват – колко лошо било в България! Разбира се, това всички го знаем, обаче въпросът е тук – кой направи всичко това, за да се стигне до такова бедно положение? Дали репресираните, които имаха тази смелост да критикуват комунистическата диктатура и които изгнаха по концлагери и затвори като "врагове на народа"? Дали пък политемигрантите са виновни, които с риск за живота си прескачаха телените мрежи на желязната завеса, търсейки свобода на Запад и да разкажат на света за потъпканите права и свободи на народа под управлението на т.нар. народна република, народна власт, народно правителство, народна милиция, народно строителство, народна култура, народна просвета и пр... Да, всичко беше народно – за благо на народа – под слънцето и въздуха на великия и непобедим Съветски съюз! Нали така ни учеше "вождът и учителят" – че дружба ни със СССР е така жизнено необходима, както слънцето и въздухът за всяко живо същество!... И какво друго можеше да се очаква от това северно слънце и от този студен сибирски въздух?... Жалко то е тук, че още има нашенци, които се правят на глухоними, на наивни, бедят демокрацията, искат да ни убедят, че през времето на "развитото" социалистическо общество, т.е. през времето на комунистическата диктатура, всичко било хубаво! Но за

кого? Това те добре го знаят. Не ще и съмнение – те и техните родители са били послушни пионки на "майка" партия и така са се нагаждали на комфортни местенца при червената аристокрация... Вероятно са живели добре, защото е имало кой да работи и да създава блага чрез евтин робски труд, за партийната мафия. Обаче не е вече там онази генерация от послушни труженици, както ги наричаше "майка" партия, т.е. белите роби на труда, които творяха благата и чисто средства за препитание бяха експроприрани, т.е. ограбени. Така те бяха принудени да работят в ТКЗС за 30 стотинки на ден и безплатно, а в завода за два лева на ден. И ако прибавим безплатните трудови бригади, трудовашката повинност, концлагеристите в ТВО, ленинските, димитровските, сталнските и най-различните други съботници и неделници в чест на комунистически божества, на безплатен робски труд, би трябвало още отдавна да се потърси отчет и съдебна отговорност за благата, които народът твореше почти половин век – къде са?

Мълчанието е апатия, безотговорността е противник на демократичните права и свободи на народа. Неучастието също оставя вакуум, в който се настъпват престъпни елементи, без някой да им търси отчет, загнездени във високи доходни постове за лични облаги, те използват всички държавни и частни средства за своя защита. И така стават недосегаеми, без контрол. Така корупцията обхваща цялото общество, от което страдат най-много честните, почтени и невинни хора. Мръсните петна, оставени от комунистическия режим в България, няма да се изчистят с мълчание и неучастие, а с постоянна борба и разобличаване на пъклените дела на този проклет режим, който съсипа нашата мила Родина.

Преди всичко, за да се измият тия мръсни петна, лепнати на лицето на България, трябва да се разкрие истината около всичко това, за да може страната ни и народът да вървят с вдигнати чела и с висок дух по свободния път на правдата и благоденствието.

Една страна и един народ не може да просперира, не може да има напредък, докато не се потърси съдебна отговорност на виновниците, които причиниха толкова много злини и упадък в Татковината.

Една страна и един народ, в този случай ние, българите, не можем да претендираме, че сме цивилизовани европейци, докато още търпим червените сатрапници – рушители на нашата страна, на свободолюбивия ни български дух, да продължават да ни контролират. И дълг е на всеки българин и българка да се замислят по-дълбоко, по-рационално – ако претендират, че имат този прогресивен европейски интелект, получили високо образование, да се включат в общото дело за социална правда и благоденствие. И не само да искаме какво нашата страна ще направи за нас, а какво самите ние сме направили и ще направим за нея?

В. "Зора", бр. 71, март 2002 г.
Сидни – Австралия

Архивитъ сж живи

Темига реши образуваното преди десет години г'бло

Върховният касационен съд осъди о.з. генералъ Атанасъ Семерджиевъ и генералъ Серкеджиева съответно на 4 и 2 години лишаване отъ свобода съ право на обжалване на присъдата предъ петчлененъ съставъ на ВКС

Д'бянието

въ което се обвиняватъ генералит'ъ

Ексквтрешниятъ министъръ Атанасъ Семерджиевъ б'къ осъденъ вчера на четири години и половина затворъ за унищожаването на частъ отъ архива на бившата ДС. Екшефтът на МВР архива Нанка Серкеджиева получи две години.

Т'къ б'къа признати за виновни за това, че Семерджиевъ, който б'къ и вице-президентъ, разпоредилъ, а Серкеджиева подготвила и улеснила унищожаването на 144 255 г'бла, отъ които 130 978 архивни и 13 277 действащи. Презъ периода 25 януари - 7 февруари 1990 г. били частично ликвидирани още 18 695 г'бла.

Двамата о.з. генерали сж злоупотр'бвали съ власт' и служебно положение, отъ което сж наст'пили тежки последици, отс'ждиха трима съдии и четирима

с'дебни заседатели отъ Върховния касационенъ с'ждъ.

МИНИСТЕРСТВО НА
ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ
ОТЪ ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ
Рег. № 1268
29.01.1990 год.
СОФИЯ

УТВЪРЖДАВАМ:

МИНИСТЪР НА

ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

Ген.-полк.:

25.01.1990 г. АТАНАСЪ СЕМЕРДЖИЕВ

СЛУЖБА
"ИНФОРМАЦИЯ И АРХИВ"

РАЗПОВЕРЕНО

по Рег. № 1095
от 20.04.1999 г.

ДОКЛАДНА ЗАПИСКА

от Ген.-лейт. СТ. САВОВ - зам.-министър
на вътрешните работи

Усложнената политическа и оперативна обстановка налага някои изменения в дейността по линия на оперативния отчет и архив.

Във връзка с това предлагам:

1. Да се назначат комисии с представители от оперативните подразделения на ДС, които да прегледат и се произнесат за унищожаването или съхранението на действащите и архивни оперативни дела и агентура.

2. От делата на изключената агентура

- да се запазят личните дела

да се унищожат.

- личните дела на

граждани

и

Реакцията

на осъдения генералъ: "Присъдата е политическа поръчка."

- Г-н Семерджиевъ, приемате ли присъдата?

- Нима това е правосъдие!

Презъ ц'блото време прокуратурата и членовет' на ВКС се опитваха да ни убедятъ, че процесътъ не е свързанъ съ политическа поръчка. Но ходътъ на разследването и с'дебното дирене потвърди по ф'рапантенъ начинъ, че това е тъкмо така. Присъдата сжщо го доказва. ...Фактътъ е, че председателътъ на състава Елиана Карагьозова действаше като втори, паралеленъ прокуроръ.

(в. "24 часа",
12 април 2002 г.)

Фактит'ъ

Днесъ повдигаме завесата. Въ следващия брой на "Борба" ще предоставимъ на читателит' на списанието факсимиле на ц'блата докладна записка.

Виолета Златева

Какво не проумѣ гѣсницата

Понѣкога е трудно да кажемъ на нѣкого истината въ лицето. Рискувайки да ви шокирамъ, искамъ да изразя моето убеждение, че гѣснитѣ общо взето сж престанали да мислятъ. Дѣсницата и затова не мисли, понеже вече повече отъ 40 години тя никога не е истински мислила. Отъ 40-години насамъ тя предпочита обвиненията предъ аргументацията. Дали групово или поединчно, гѣсницата осжда, тя не аргументира. Критичната гѣсница не създава нищо, тя не открива нищо. Само по принципъ отхвърля, само отрича това, което не владѣе – едно лесно алиби за нейната фактическа неспособностъ да проумѣ правилно една проблематика. На гѣсницата липсватъ идеи. Подъ идея разбираме една алтернатива, която ни извежда отъ утъпканитѣ пѣтица, отъ клишетата на едно столѣтие, отъ романтиката на едно изоставено време. Накратко: една идея, която не унищожавя, а творчески обновява. При това постоянно отричане, критика и осждане гѣсницата е станала истински реакционерна. Тя изпада въ възбуда или избухва въ гнѣвъ, тя дискутира винаги върху това, което противникътъ казва, мисли или прави. Дѣсницата не плете повече мисли или мрежи отъ идеали. Тя по-скоро се приспособява къмъ диалектиката, наложена ѝ отъ противника. Тя загуби инициативата на интелигентността и енергията на убеждението. Дѣсницата си спомня вѣроятно нѣколко любими автори отъ миналото или началото на това столѣтие. Тя обаче никога не съобрази невѣроятнитѣ постижения, които мисълта можа да изпробва въ последнитѣ 40 години, въ възлови духовни, социални и стопански науки.

Въ областта на идеитѣ гѣсницата направи пълненъ банкрутъ, въпрѣки че бѣ въ притежание на всички идеологически козове, които можеха да придатъ на нейната дискусия смисълъ и на нейнитѣ идеи форма. Подходящи за това случаи имаше достатъчно.

Отъ края на войната гѣсницата не проумѣ нищо за моментъ, че нейната дискусия само тогава може да бѣде чута, ако бѣде

мотивирана, ако тя не поднася само спомени и досада, ако поднесе единъ исторически проектъ и преди всичко интелектуални и духовни резерви, които единствено придаватъ на живота смисълъ.

Възраждането на Европа, на нейнитѣ духовни ценности, политически решения, завоюването на нейнитѣ свободи, утвърждаването на политическата интелектуална смѣлостъ въ изкуството предлагаха великолепенъ материалъ за единъ грандиозенъ исторически проектъ. Дѣсницата бѣ твърде неповратлива, за да проумѣе това, твърде мързелива, за да го овладѣе.

При това лѣвицата работѣше, анализираше, разпространяваше. Отъ гѣсната страна на сцената – представителътъ на гѣснитѣ, обикновено коректенъ, винаги усмихнатъ, извънредно доброжелателенъ, въобще не подозиращъ какво е поставено на карта. Отъ лѣвата страна на сцената – младитѣ носители на единъ мирогледъ безъ компромиси, обиграни въ изкуството и диалектиката за водене на споръ, клеветещи най-безсрамно своя опонентъ.

Лѣвицата имаше единъ отговоръ за всичко, гѣсницата при това се отчая, тя предпочете да бѣде губернантка на една непркосновена, почти езотерична, елитарна истина. Тя обаче пропусна отъ своето внимание, че единъ културенъ и политически елитъ е динамична сила, постоянно използвана отъ вълната на всѣка генерация.

Дѣсницата не проумѣ, че истинността на една идея бива измѣрвана съ нейната приложимостъ и степенъ на осъвременяване, съ нейната социологическа използваемостъ и жизненостъ. **Една идея е доплаткова истина, споредъ това какъ тя бива чувствана отъ едно човѣшко общество, доколкото тя бива преживявана.**

Дѣсницата имаше въ ржката си най-силния доводъ за критика, въпрѣки това тя остави инициативата на лѣвитѣ, защото бѣ неспособна за революционенъ поривъ, за нѣкакъва политическа алтернатива.

Критично

Йорданъ Ганчовски,
Чикаго, САЩПътътъ, безъ който
не можемъ

Дванадесетъ години сж доста време, за да се направи изводъ за процесъ въ време, когато високитѣ технологии и високитѣ скорости правятъ свѣта достижимъ, а разстоянията въ него само въпросъ на финансови възможности.

Дванадесетъ години следъ тоталната военна разруха Германия бележеше 9,8% годишенъ прирастъ, а населението ѝ вече се радваше на стандартъ, който побдителитѣ отъ Изтокъ така и не достигнаха до краха си.

Дванадесетъ години следъ Първата свѣтвона война България е забравила, че е имало война. Контрибуции и репарации сж изплатени и ритъмътъ на животъ отново е въ нормалното си русло.

Дванадесетъ години дори следъ цването на комуниститѣ на властъ презъ 1944 г. българското стопанство е още срѣдъ първитѣ на Балканитѣ, а гладъ и мизерия нѣма. Мизерията е отъ друго естество и именно тази мизерия гаде плодетѣ си по-късно, дава ги и сега. За тази мизерия – само че отъ другъ жгълъ, ще спремъ вниманието на читателя сега.

Нека да започнемъ отъ единъ отдалечъ виждащъ се фактъ, при това значителенъ, но на който фактъ малко хора обръщатъ внимание. Въ България май има такава традиция – на голѣмото и значителното да не се обръща внимание. Кой е той?

Досега всички правителства се радваха на широка подкрепа въ началния си стадий – после формулата бѣше почти една и сжца – глухъ ропотъ и недоволство, че не се осигурява европейски стандартъ на шестия месецъ. Това е разбираемо за всѣки, който познава манталитета ни. Какво се получава обаче съ последното правителство, спечелило съ зашеметяващо мнозинство? **За първи пътъ воятъ е толкова силенъ, толкова организиранъ и толкова безпощаденъ.** И постепенно силуетътъ добива все по-ясни контури – причината за този вой.

Тѣ се различаватъ отъ предходнитѣ по нежеланието имъ да присвояватъ, а това вече е основание за вой. Тѣ сж на правъ пътъ и макаръ да не докаратъ европейския стандартъ за една

година, ще излѣзатъ чисти и съ достоинство. А това въ България не се прощава. “Какъ всички досега се облажихме, е и поизцапахме, а вие ще се правите на светци, нѣма толкова нѣщо?” За съжаление къмъ тази теза се прибавятъ и други извъндържавни фактори, дето знаятъ какъ да го-нятъ интереситѣ си, за разлика отъ насъ. Налице е мъртво вълнение и само фанатична упоритостъ, постояненъ трудъ и национално единство могатъ да изправятъ колата и да се поеме върниятъ курсъ... Пътътъ ще бжде каменистъ и труденъ – съмнение нѣма. Дори и да влеземъ въ НАТО, Европа нѣма да ни приеме толкова лесно, тъй като за разлика отъ Североатлантическия пактъ тя не може да вземе политическо решение. Тамъ законитѣ сж безкомпромисни, тъй като става дума за поемане на икономически товаръ, какъвто сме ние.

Картината е мрачна, нали? Но никога не е толкова мрачна, че да скръстишъ рѣце. По-горе оставихъ една отправка – за мизерията, за духовната мизерия, която не успѣ да унищожи духа на българина по време на диктатурата. И знаете ли защо не успѣ – защото комуниститѣ организираха желѣзно образование съ надеждата, че тѣзи утрешни кадри ще работятъ за тѣхъ. И досега си мисля, че комунизмътъ нѣмаше да се предаде толкова лесно, ако бѣше поддържалъ умшлено неграмотностъ срѣдъ хората. Тѣ се надѣваха само на идеологическитѣ внушения и постулати, безъ да знаятъ, че останалитѣ дисциплини ще направятъ идеологическитѣ дисциплини посмешни за мислещитѣ. А мислещитѣ не сж ли на твоя страна, свършено е съ всѣка диктатура.

И сега – следъ дванадесетъ години мъртво вълнение, е необходимо да погледнемъ къмъ бждещето. Явно е, че стандартътъ ще се забави, но ако се поддържа сжщата целъ, съ сжщата упоритостъ, какъто това правителство демонстрира, той ще дойде, това е неминуемо.

Има обаче и нѣщо друго, свързано съ гореизложеното. Става дума за българското образование. Преди НАТО и ЕС има нѣщо, което ни е спасявало и пакъ ще ни спаси – то засѣва семето на бждещето и името му е образование.

Реформите нека си вървят, всичко, което нѣкой си мисли, че е правилно, нека да го реализира.

НО има едно голѣмо НО.

Всѣка година да изпуснешъ най-умните гечица на нацията заради реформи, преходи, европейски и военни съюзи, е престѣпление. За това изказваме нашето ясно категорично предложение. Създайте нѣколко срѣдни училища въ страната – не е необходимо за България повече отъ пет-шест – напримѣръ половината отъ тѣхъ съ акцентирание на хуманитарни дисциплини, другата половина съ превесъ на точните науки. Нѣма нищо по-резултатно юношата да бжде поетъ отъ високоинтелигентно свѣтило въ своята област... Известно ли ви е, господа, че тази практика се прилага отъ САЩ и колкото и да е лошо държавното образование тамъ, по този начинъ се спасява най-големиятъ капитал на нацията? Знаете ли, че въ Чикаго за нобелови лауреати не е унижение да преподаватъ въ такива срѣдни училища. И постиженията сж фантастични.

Направете една справка за учителѣ едно време въ класическия гимназии на Царство България и ще видите, че най-много постигнали нѣщо въ дадена област сж хора, чиито учители сами сж били свѣтила въ дадената област и сж запалили искрата на науката именно въ срѣдното училище. Богъ да благослови тѣзи българи...

Но не спирайте дотукъ. Нужно е и елитностъ въ висшето образование – толкова ли нѣмаме възможностъ за обучение на пет-шест хиляди талантливи българчета въ истински реномирани висши училища? Необходими сж единъ университетъ, едно висше техническо училище и една медицинска академия. Толкова.

Все още имаме професори и научни работници, които могатъ да бждатъ използвани. А корумпираните преподаватели не заслужаватъ да преподаватъ и въ поправителни училища. Единъ човѣкъ съ развалена психика ще възпитава бждещето на страната? Май че не става! И има начинъ какъ да се реши и този въпросъ. Той не изисква кой знае колко пари, а материалната база я имаме. Но и да изисква средства, България е длъжна да ги намѣри. Само по едно левче да се взема на всѣки данѣкоплатецъ отъ заплатата, ще се реши въпросътъ за тѣзи най-кадърни пет-шест хиляди българчета. И вървайте, следъ първия випускъ ще започнатъ да идватъ и отъ другаде, което пъкъ ще облекчи финансите и ще отвори пътъ за нови идеи и развитиета.

Нѣма какво другъ да ни учи какъ се прави образование. Фактите сж налице. И сж много.

Остава малко време преди да кажемъ – вече е късно. И потомците нѣма да ни го простятъ, защото това е пътъ, безъ който не можемъ.

Всичко друго е отъ лукаваго.

Актуална беседа

Дяanko Марков

Моралът в днешно време

Преди всичко – да формулираме основното понятие, което е и тема на днешната беседа. Що е морал? – Система от правила (писани или не) за човешко поведение, облечени или не в законова форма, които отделният индивид трябва да съблюдава, за да се намира в хармонични отношения с другите индивиди от общността, към която всички те принадлежат.

Несъблюдаването на тия правила води отделния индивид до конфликт, изходът от който трябва да се очаква в една от трите възможни насоки:

а) отделната личност се вижда принудена да съблюдава правилата на играта (морала) в общността, към която принадлежи;

б) раздяла на личността с общността (добро-волна или принудителна);

в) обезвреждане до ликвидация на конфликтната личност при нежелание или невъзможност да приеме една от другите две възможности за изход от конфликта.

Очевидно за всяко човешко общество моралът е тясно свързан със законите, които регулират обществените и междуличностни взаимоотношения, но обхватът му на действие е значително по-широк. Моралът налага законите, които са само част от правилата за човешко поведение. Законите не създават, а служат на морала и санкционират нарушението му. Но общество, което елиминира морала като система от съзнателно и доброволно приети правила на взаимоотношения, без оглед на санкциите, които предвижда законът при нарушението им, много бързо успява да елиминира на дело и законите с

всичките им норми и санкции. Точно това установяваме в ампутираниите от морал общества, към които несъмнено се числи и нашето българско посткомунистическо общество.

Очевидно моралът е продукт на човешкия разум. В природата морал и морални проблеми въвн от човешките общества не съществуват.

Но щом това е така, изниква втори основен въпрос: Защо на единственото разумно, най-висше живо същество му е нужен морал (писани и неписани правила), за да живее в хармония с подобните си? Защо са човешките конфликти: вътрешни – между индивидите в дадена общност, и външни – между общността като цяло и нейните по-близки или по-далечни съседи?

Отговорът на този въпрос ни води в твърде отдалечената геологична епоха, когато в резултат на стоково усъвършенстване на нервната система у бозайниците възниква двуногото мислещо същество човек. Способността му да мисли, да извежда силогизми, да изгражда собствена, надприродна оценъчна система въз основа на опита и обмяната на информация между подобните, за това странно същество е свързана с разход на енергия, която трудно се възстановява с обичайната и сравнително достъпна храна на други човекоподобни, но немислещи същества – плодове, зърна/семена, корени. На човека са нужни качествени белтъчини. Те са в забикалящия го животински свят, но той е трудно достъпен за него; защото човекът се явява в резултат на един погрешен еволюционен ход на природата; той е просто една сбъркана мислеща маймуна. Той има нужда от храната на хищника (месни белтъчини), но у него не е заложена програмата на хищника: зъби, бързина, сила.

Човекът е по-тромав от по-слабите животни.

Човекът е много по-слаб от по-тромавите от него.

Мислещото същество човек, което има нужда от храната на хищника, без майката природа да го е дарила с атрибутите на хищника, решава проблема чрез разума си – става хищник спрямо подобните – еднакво слаби и еднакво тромави като него. Човекът оцелява и просъществува в стотиците хиляди години редуващи се ледникови периоди като **човекоядец**. Всички палеонтологични находки свидетелстват за това.

Идилията на първобитното общество, представена в трудовете на брадатите основоположници на марксизма, не издържа съвременната научна критика. Първобитното човешко общество е бил малкият харем, чийто единичен господар е непрекъснато дебнен от друг човек – единак, за да го убие, изяде и наследи жените му (които, разбира се, участват в пиршеството). Ясно е, че същата участ след време очаква и него. И това трае стотици хиляди

години, 60 000 поколения (според най-нови данни, не по-малко от 100 000 поколения). Докато един гений изобретява лъковото стрелково оръжие, с което мислещото двуного настига по-бързите от него и успява да се справи с по-силните и по-тромави от него същества. **Човекоядецът се превръща в ловец.**

Сто хиляди години по-сетне мислещото двуного ще открие “благодатта на земята” и ще уседне в речните долини. Значителна част от **ловците се превръщат в орачи.**

Преобладаващият брой хора както в миналите векове, тъй и днес, носим в душите си човекоядското проклетие. Не можем току-тъй да се освободим и отхвърлим наследството от предците ни. Потомци сме на сто хиляди поколения човекоядци, три хиляди поколения стрелци-ловджии и само триста поколения орачи. В душевната тъкан на всеки от нас са заложени проклятието на първите, устремът на вторите и тъжната благословия на последните...

Човекоядските инстинкти както в номадските стрелкови общества, така и в уседналите земеделски племена не са могли да бъдат преодолени. В културно-исторически план човекоядството съпътства битието на човешките общности, сублимирано в **беса за власт**, за господство над подобните и в **постоянните войни**, които изпълват историята на човечеството включително до наши дни. В природата няма същество, което така да мрази подобните си, както човекът; няма друго подобно нему да изпитва такава наслада от умъртвяването на ближните си, както той, мислещият, владетелят на планетата.

Обременен с човекоядските инстинкти – последица от еволюционната грешка на природата, разумното същество човек е същевременно благословено със способността, която никое друго не притежава: **оценка и стремеж към красотата.**

В природата извън човешкия разум красота не съществува. За растения и животни понятието “красиво” е чуждо. Те могат да стигнат само до “добро” и “полезно”. Единствен човешкият разум със свойствения му порив към красота е способен да оцени този дар на природата без оглед на ползата (изяждането). Само човешкият разум е способен да свърже **доброто с красивото** без оглед на ползата.

Тази надпрограмна духовна еволюция на мислещото същество прави човекоядеца не само ценител, но и творец на красотата. Човешките пориви биват моделирани не към унищожение на подобните, а към творческата радост от създаването и защитата на красотата. Щастие става постигането на красотата – един безспирен и безкраен процес на самоусъвършенстване.

(Следва)

Иван Лилов

Тайните договори на Русия, отнасящи се за България Вторият съюз на тримата императори

През юни 1881 г. в Берлин с три секретни договора Русия, Германия и Австро-Унгария сключват секретен политически и военен съюз, наречен от историците след неговото разсекретяване в 1920 г. Втори съюз на тримата императори. Допълнен с още два секретни договора, един от март 1884 г. и втори от юни 1887 г., съюзът действа 9 години (в сила е до 27 юни 1900 г.) и дава възможност, сиреч развързва ръцете на Русия, да окупира, завладее и русифицира България. Вследствие съпротивата на княз Александър I, на Стефан Стамболов и подкрепата на Великобритания и Турция, Русия не постига максималната си цел, но реализира по-малки цели, като: нанасяне на много морални и материални вреди, създаване на политическо напрежение и разединение, 6000 убити и още толкова ранени войници; детронира княз Александър, дестабилизира държавата и политическия живот.

Съществува и Първи съюз на тримата императори от 6 май 1873 до 17 юни 1881 г., създаден с три секретни договора от май, юни и октомври 1873 г., допълнен с явен договор от май 1876 г., със секретния Райхщадски договор от юли 1876 и с два секретни договора от януари 1877 и март 1877 г. И този съюз е разсекретен в 1920 г. и преследваните от него цели са едни и същи с целите при Втория съюз на тримата императори. Вследствие съпротивата на Великобритания, Турция и Австро-Унгария, Русия не постига максималната си цел, но реализира по-малки цели, като: нанася много морални и материални вреди, продава пушки на евреите търговци на оръжие по 1 рубла за брой, а на нас по 15 рубли, не заплаща 4 340 000 златни франка (т.е. 217 000 наполеона) за взетите от населението храни и фуражи за армията си; България издържа 9 месеца руския окупационен корпус от 5 пехотни и 2 кавалерийски дивизии, общо 50 000 души, и размерът е 10 618 250 рубли, заграбва за себе си със Санстефанския договор Северна и Средна Добруджа (20 000 кв. км) и с Берлинския договор я дава на Румъния, създава още един враг на България – Румъния, разпокъсва България на 5 части, инспирира Кресненско-Разложкото въстание, суспендира Търновската конституция, дестабилизира политическия живот и държавата.

Ето текстът на петте секретни договори на Втория съюз на тримата императори, публикувани в *The Secret Treaties of Austria-Hungary 1879-1914, vol. I* by Alfred Pribram, London, 1920, p. 308, и всеки може да ги види в Австрийския държавен архив във Виена.

Съюз на тримата императори

1. Договор между Австро-Унгария, Германската империя и Русия

Берлин, 18 юни 1881 г.

Дворовете на Австро-Унгария, Германия и Русия, въздушевени от еднакво желание да укрепят всеобщия мир чрез съгласие, имащо за цел да осигури от-

бранителните позиции на държавите им, постигнаха съгласие по някои въпроси, които особено засягат съответни техни интереси.

За тази цел трите договора назначиха:

Негово Величество императора на Австрия, крал на Бохемия и т.н., и апостолически крал на Унгария, г. граф Емерик Сечени, извънреден и пълноупълномощен посланик при Негово Величество германския император, крал на Прусия,

Негово Величество императора на Германия, крал на Прусия, г. княз Ото Бисмарк, негов председател на Министерския съвет на Прусия, канцлер на империята,

Негово Величество императора на всички руси, г. Петър Сабуров, таен съветник, негов извънреден и пълноупълномощен посланик при Негово Величество императора на Германия, крал на Прусия, които, снабдени с пълни пълномощия, признати за правилни и съставени в законна форма, се съгласиха за следните членове:

Член 1. В случай че една от Високодоговорящите страни се намери във война с четвърта Велика сила, двете останали страни ще запазят относно нея един благоприятен неутралитет и ще положат усилия за локализация на конфликта.

Това условие ще се изпълни и при война на една от трите Сили и Турция, но само ако предварително между трите Двора бъде сключен договор относно резултатите от войната.

При особен случай, когато една от тях получи от една от своите съюзници по-съществено съдействие, задължителността на този член за третия съюзник остава в пълна сила.

Член 2. Русия, в съгласие с Германия, декларира твърдото си решение да зачита интересите от новите позиции, осигурени на Австро-Унгария от Берлинския договор.

Трите Двора, желаещи да избегнат всяко разногласие помежду си, взаимно се задължават да се съобразяват със съответните техни интереси на Балканския полуостров. Освен това те взаимно си обещаваат, че всяко изменение на териториалното статукво на Турция в Европа може да стане само след общо съгласие между тях.

С оглед да подобри и уточни уговореното с този член споразумение, едно споразумение, при което сега не е възможно да се предвиди и обсъди всичко, все пак трите Двора в сегашния момент формулираха в Протокол, приложен към договора, пунктовете, по които вече по принцип е постигнато споразумение.

Член 3. Трите двора признават европейския и взаимно задължителен характер на принципа на затваряне на проливите Босфор и Дарданели, основан на международното право, потвърден с договори и формулиран в декларацията на втория пълномощник на Русия в заседанието на Берлинския конгрес от 12 юли (протокол 19).

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Те съвместно ще наблюдават Турция да не прави изключение на това правило в полза на интересите на което и да било правителство, като дава за военни операции на воюваща държава част от територията си, която образува Проливите.

В случай на нарушение на това задължение или да предотвратят такова нарушение и когато може да се предвиди извършване на такова нарушение, трите Двора ще информират Турция, че при такъв случай те ще смятат, че Турция сама се е поставила в състояние на война с увредената от нарушението страна и че от този момент тя се лишава от предимствата на нейното териториално статукво, осигурено от Берлинския договор.

Член 4. Този договор ще е в сила три години от деня на размяна на ратификациите.

Член 5. Високоговорещите се страни взаимно обещава да пазят в тайна съдържанието и съществуването на този договор, а също и приложения протокол.

Член 6. Секретните договори, сключени между Германия и Русия и между Русия и Австро-Унгария в 1873 г. са заменени от този договор.

Член 7. Ратификацията на този договор и приложения към него протокол ще бъдат разменени в Берлин в срок от 2 седмици, и по-скоро, ако е възможно.

В удостоверяване на всичко по-горе пълномощниците подписаха този договор и го подпечатаха с печатите си.

Направено в Берлин на 18 юни 1881 г.

Подписаха: Емерик Сечени,
Ото фон Бисмарк, Петър Сабуров

2. Отделен протокол от същата дата на Договора от Берлин

18 юни 1881 г.

Долуподписаните пълномощници на Негово Величество императора на Австрия, крал на Бохемия и т.н., и апостолически крал на Унгария, Негово Величество императорът на Германия, крал на Пруссия, и Негово Величество императорът на Всички Руси установиха съгласно член 2 от тайния договор, сключен днес, пунктовете засягащи интересите на трите Двора на Австро-Унгария, Германия и Русия в Балканския полуост-

ров, върху които вече между тях е постигнато съгласие, и подписаха следния Протокол:

1. Босна и Херцеговина

Австро-Унгария запазва правото си да анексира тези провинции в момент, който тя приеме за подходящ.

2. Новопазарски санджак

Декларацията, подписана от Австро-Унгарския и Руския пълномощници на Берлинския конгрес с дата 13 юли 1878 г. остава в сила.

3. Източна Румелия

Трите сили признават, че възможностите за окупация на Източна Румелия или на Балканите е пълна с опасности за общия мир. Ако това се случи, те ще използват усилията си да отклонят Портата от окупация и се саморазбира, че България и Източна Румелия от тяхна страна трябва да не провокират Портата с атаки от тяхна територия срещу други провинции на Османската империя.

4. България

Трите държави не ще се противопоставят на възможно съединение на България и Източна Румелия в пределите на определените им от Берлинския договор териториални граници, ако това стане по силата на обстоятелствата. Те се съгласиха да разубедят и отклонят българите от агресия към съседни провинции, в частност и към Македония, и да информират българите, че в такъв случай те действат на свой риск и страх.

5. Отново агентите ни в Изтока

С оглед избягване на сблъсък на интереси по местни въпроси трите Двора ще изпратят на своите представители и агенти в Ориента ръководни инструкции да избягват и уреждат разногласията си чрез приятелски преговори помежду си за всеки отделен случай; и ако това не стане, да съобщават за това на правителствата си.

6. Този протокол е неотделима част от секретния договор, подписан днес в Берлин и ще има същата сила и важност.

В удостоверение на горното съответните пълномощници го подписаха и подпечатаха с печатите си.

Извършено в Берлин на 18 юни 1881 г.

Подписаха: Емерик Сечени,
Ото фон Бисмарк, Петър Сабуров
(Следва)

Прегледъ на по-важнитѣ събития отъ бр. 2 до бр. 3

Съ среща съ представители на българската общностъ започна официалното посещение на премиера Симеонъ Сакскобургготски въ Австрия

Премиерътъ разговаря съ представители на Студентското сдружество, на Културно-просвѣтното сдружество "Кирилъ и Методий" и съ деца отъ българското училище въ Виена. Симеонъ Сакскобургготски посети и българската православна църква "Свети Иван Рилски", където бѣше отслужена тържествена литургия.

Въ приветственото си слово федералниятъ канцлеръ Волфгангъ Шюселъ подчерта, че българскиятъ премиеръ "олицетворява истинския европеецъ, защото биографията му е свързана съ нѣколко европейски страни, четири отъ които вече членове на ЕС, а България е на пътъ да стане". Министъръ-председателътъ покани федералния канцлеръ да посети България въ най-скоро време.

Премиерътъ проведе и разговоръ на четири очи съ австрийския федераленъ президентъ г-ръ Томасъ Клестилъ.

Австрийски фирми ще инвестират над 100 милиона евро в България

Австрийски фирми сж изготвили инвестиционни проекти за над 100 милиона евро в областта на туризма, водно-електрическите централи и инфраструктурата в България. Това стана ясно на българо-австрийския икономически форум, открит от министър-председателя Симеон Сакскобургготски в Виена.

България отвори последната глава в преговорите за присъединяване към Европейския съюз

България отвори глава 11 "Икономически и валутен съюз", която е последна в преговорите за присъединяване към Европейския съюз. Решението бѣше взето по време на междуправителствена конференция за присъединяване на България към ЕС.

Европейската комисия ще излезе с положителен доклад за България, ако страната ни продължи реформите с същото темпо

Европейската комисия ще излезе с положителен доклад за България, ако страната продължи реформите с същото темпо. Това заяви главният преговарящ на ЕС за България Майкъл Лий след среща с министър-председателя Симеон Сакскобургготски. Премиерът и г-н Лий отчетоха, че до този момент България постига добър напредък в подготовката си за членство в Европейския съюз.

Генерал Ралстън: Ще продължа да настоявам България да получи покана за НАТО

Генерал Ралстън отчете, че от последното си идване в България преди девет месеца намира съществено напредък у нас в изпълнението на реформата в армията и даде за пример системата АСОК, която посети преди разговора с министър Свиначков.

Загъ опитите за атака срещу договора с "Краун ейджънтс" стоят престъпни интереси, силно засегнати от реформата в митниците

Министрите сж убедени, че загъ опитите за атака срещу договора с "Краун ейджънтс" стоят престъпни интереси, силно засегнати от реформата в митниците. Въпреки това правителството е решено да продължи политиката си за подобряване работата в митниците с цел събиране на дължимите приходи за държавния бюджет. Силни икономически групировки нѣмат интерес от промяна на статуквото в митниците.

Декларация от правителството на Република България и на парламентарните групи на НДСВ и ДПС

Управляващото мнозинство в 39-то Народно събрание и правителството на Република България приемат синдикалните организации като естествен коректив на властта и реален партньор в социалния диалог. Чрез партньорството и диалога с синдикатите, съсловните организации и другите структури на гражданското общество правителството и в бъдеще ще управлява не само в името на гражданите, а и заедно с тях.

Съветът по структурна политика обсъди стратегия за насърчаване на развитието на малките и средни предприятия

Проектът на Национална стратегия за насърчаване на развитието на малките и средни предприятия през 2002-2006 г. обсъди Съветът по структурна политика (ССП) към Министерския съвет. Целта на стратегията е да се създаде благоприятна бизнессреда и условия за развитието на конкурентоспособен сектор на малките и средни предприятия.

Американският икономист Стенли Фишер ще бѣде икономически съветник на българското правителство

Замѣстник-председателят на Ситигруп и бивш замѣстник-директор на Международния валутен фонд Стенли Фишер прие предложението на министър-председателя Симеон Сакскобургготски да бѣде икономически съветник на българското правителство.

България, Гърция и Русия ще бждатъ равнопоставени при изграждането на петролопровода Бургасъ-Александруполисъ

България, Гърция и Русия ще бждатъ равнопоставени при изграждането на петролопровода Бургасъ-Александруполисъ. За това се споразумѣха на среща вицепремиерътъ и министъръ на регионално-то развитие и благоустройството Костадинъ Паскалевъ и министърътъ на развитието на Гърция Апостолосъ Цохазопулосъ.

Дойчебанкъ ще бжде ко-мениджъръ по сделката съ външния дългъ

Дойчебанкъ ще бжде ко-мениджъръ по осъществяването на сделката за замѣна на българския външенъ дългъ. На 21 мартъ 2002 г. започва официалното събиране на заявките отъ инвеститорите и ще бждатъ обявени минималните цени и доходността на новата емисия еврооблигации. Резултатите ще станатъ ясни най-късно на другия денъ. Параметрите по сделката ще бждатъ обявени на 22 мартъ 2002 г.

Премиерътъ Симеонъ Сакскобургготски назначи Миленъ Керемедчиевъ за замѣстникъ-министъръ на икономиката

Министъръ-председателътъ Симеонъ Сакскобургготски назначи за замѣстникъ-министъръ на икономиката Миленъ Керемедчиевъ. Досега Керемедчиевъ заемаше длъжността главенъ секретаръ на Министерството на икономиката.

Пламенъ Янъзовъ ще защитава правата на шестимата български медуци въ Либия

Шестимата наши сънародници упълномощиха писмено адвокатъ Пламенъ Янъзовъ отъ Софийската адвокатска колегия да ги представлява на територията на Либия и да защитава правата и интересите имъ до окончателното приключване на производството предъ всички съдебни инстанции.

Комисията по досиетата е поискала отъ МВР проверка на почти 30 000 души за последната година

Отъ 31 мартъ 2001 г. до 6 мартъ 2002 г. Комисията по досиетата е поискала отъ МВР информация за 29 153 лица. Ние не разполагаме съ капацитета да извършимъ незабавна проверка на всички искания и затова МВР е проверило 13 917 лица.

Наблюдателъ

Политическиятъ механизми

Въ България осемъ месеца следъ парламентарните избори на 17 юни 2001 г. загубилиятъ властта СДС-ОДС продължава да се смѣта за управляващъ. Нито Бѣлата книга на правителството на НДСВ за “безскрупулното грабителство” на СДС, нито загубата на огромна членска маса и “роене” представляватъ бариера предъ апетитите на ненаситния за властъ и морално безпринципенъ съюзъ. Ролята на “обидените пионерчета” или на недосегаемите отъ закона политици – ето кое Ив. Костовъ не успѣ да избере въ отчетния докладъ предъ 13 национална конференция на СДС (8-9 мартъ 2002 г.) за себе си и вече бившия НИС на СДС. Оценката за българския избирателъ – “да изхвърлите съ мръсната вода и бебето” на бившия министъръ-председателъ е значима сама по себе си; тя е и знакъ за пълния разрывъ между членската маса и партийното ръководство на съюза!

Тринайсетата национална конференция на СДС не внесе яснота нито по отношение на причините за електоралната му загуба, нито успѣ да съживи структурите му по мѣста, разкапани отъ нестихващи обвинения между бившите съпартийци – вече членове на три политически субекта – партията на Ст. Софийски, на Евг. Бакърджиевъ и на Надежда Михайлова (новоизбрания лидеръ на СДС), нито да представи ясна програма за по-нататъшно развитие. Така очакваното “възраждане” на СДС не се състоя, защото бѣше дълго на самите възродители! А българскиятъ избирателъ имаше много скромна претенция – да се посочи истината за корупцията и за незаконно забогатѣлите (но не за наследниците на имотите следъ 9 септември 1944 г.), за това кой получи хлѣба на безработ-

нитѣ и беднитѣ и за възможността един “европеец” да защити националнитѣ интереси на България, следъ като е погребалъ българския национализъм!?! Все въпроси, чийто отговоръ предполага най-вече моралъ – личностенъ и миросгледенъ, а ужъ СДС е **християн**демократическа партия...

Безпринципността и грубиятъ личенъ интересъ на политикитѣ на СДС не оправдаха очакванията на избирателя; тѣ обаче наложиха отпечатъкъ върху стила и поведението на институциитѣ и медиитѣ. Ето защо правителството на НДСВ така и не получи легитимния 100-дневенъ медиенъ и парламентаренъ комфортъ; не стихватъ и атакитѣ и въответѣ на “недовѣрие и довѣрие” къмъ управляващитѣ. Следъ като на 26 януари бѣше отложено учредяването на НДСВ-партия, новата атака дойде отъ парламентарни срѣди, близки до бившия членъ на СДС Ст. Ганевъ; писменото искане за промѣна на правителствената политика и промѣни въ ръководството на парламентарната група на НДСВ, издигнато отъ 10 депутати, странно съответстватъ на поведението на СДС въ качеството му на “национално отговорна” опозиция, който се стреми да управлява съдбинитѣ на държавата, безъ да е управляващ!

Тритѣ обръщения пъкъ на министъръ-председателя – отъ 26 януари, писмото до ПГ на 8 февруари и срещата му съ парламентарното мнозинство отъ 19 февруари сѣ знакъ, че на “седесизма” въ политиката трѣбва да се сложи кръстъ. Защитата на националнитѣ интереси на България стоятъ надъ всичко, защото добруването на общността – на българския народъ, а не личниятъ интересъ и партийнитѣ пристрастия, сѣ мѣрило и критерий за политически моралъ.

Учредяването на НДСВ-партия – 6 април 2002 г., е поредно доказателство, че усилията на управляващитѣ въ тази посока сѣ последователни. Спазването на конституционнитѣ норми и изискванията на европейския парламентаризъмъ сѣ средъ причинитѣ за появата ѝ. Консервативно либерална, национална, но не националистическа, партия НДСВ елегантно се изплъзва отъ смъртното ложе на синьо-червената ножица; електорална по замисълъ, тя дава просторъ на нови, безконфликтни избирателни нагласи въ полза на българщината. Въ свѣта на глобализма оржжуето на народността е националното единение! А жертвата на българския министъръ-председател – да съвмѣстява ролитѣ на царъ, премиеръ, лидеръ и председател на републиканска партия – е само достойна за уважение.

На 16 април се навършватъ 123 години отъ приемането на Търновската конституция. Вече 56 години тя не е действаща, но не по вина на срѣдностатистическия българинъ. За смѣтка на това тя и днесъ е образецъ за политикитѣ и държавницитѣ на единъ народъ, който очаква своето второ възраждане. Може би за да се възроди и самата конституционностъ въ България...

Македония

Доц. д-ръ Димитрина
Нанева

За братята страдалци съ болка и надежда

(Продължение отъ бр. 2)

*“Море, войводи, глава си давамъ,
Яна не давамъ на турска вѣра...”*

На 16 ноември 2001 г. македонският парламентъ гласува промѣнитѣ въ конституцията на държавата, наложени отъ подписаното преди това Рамково споразумение отъ Охридъ. Новиятъ преамбюлъ провъзгласява равни права на всички граждани, т.е. “гражданитѣ на Р Македония, македонскиятъ народъ, както и гражданитѣ, живѣещи въ границитѣ на страната, които сѣ частъ отъ албанския народъ, турския народъ, влашкия народъ, сръбския народъ, ромския народъ и др.”

Неизкушениятъ читателъ, четейки тѣзи редове, съ право би попиталъ: Какъвъ е този “македонски народъ”, състоящъ се отъ “граждани на Р Македония” и части отъ други народи? Защото до 1945 г. на европейската етническа карта

не е отбелязанъ “македонски етносъ”, нѣма и такава държава. Така загадката “македонски народъ”, т.е. македонци, сиречь българи, остава неразгадана поне за непосвѣтенитѣ и днесъ.

И днесъ правителственитѣ срѣди въ Р Македония цѣлокупно се разграничаватъ въ своя етнически произходъ отъ българитѣ; “държавнитѣ интелектуалци” продължаватъ да заклемяватъ историческата истина въ учебницитѣ по история и география на подрастващитѣ македонски граждани. Безсмислената имъ упоритостъ обаче не е само плодъ на политическата конюнктурa; тя е равностепенна на обречеността на осуждения на смъртъ! Сърбомакедонистката комунистическа номенклатура въ Скопие не си прави илюзии, че

признаването на български етнически произходъ на две трети отъ славянското население, т.е. на т.нар. македонски народъ ще доведе до силенъ политическа катаклизъмъ въ страната; че това означава загуба изцѣло на довършено на избирателитѣ, въ крайна смѣтка крахъ на привилегированія ѝ статутъ, на господството ѝ въ държавата. За разлика отъ България въ Р Македония все още комунистическата догма и нейнитѣ агенти сж не само живи, но и управляващи! **И днесъ, въ XXI вѣкъ, комунистическиятъ “македонистки” бойци срещу “българския фашистки окупаторъ” отъ 1941 г. иматъ специална защита – членъ 36 отъ конституцията на държавата, който осигурява социалнитѣ имъ привилегии. И днесъ всѣки, който се нарече българинъ въ Р Македония, се намира подъ заплахата да прекара жизнения си пжтъ като безработенъ, ако не желае да емигрира!**

Голѣмата лъжа за “македонската нация” дори нѣмаше да бжде толкова трайна, ако нѣщата зависѣха само отъ шовинистична Сърбия; XX в. доказа, че болшевишката идеология, особено по националнитѣ въпроси, е изключително жилава, дълбоко вкоренена и крайно конфликтна. Може само искрено да се съжалева, че този “сталински експериментъ” се проиграва съ другата частъ отъ българската нация, тази, която остана по “милостта” на великитѣ сили да живѣе въ Повардарие и Егейска Македония, тази частъ, която 124 години следъ Санъ Стефано все още нѣма правото да защити политическата си самостоятелностъ като втора българска държава въ Европа. Българска трагедия! Трагедия, простряна въ три вѣка...

Деветнадесети вѣкъ

Въ края на 1844 г. сръбскиятъ държавникъ Илия Гарашанинъ привършва “Начертанието”, или първата сръбска национална доктрина. Тя очертава за десетилѣтия напредъ сръбската политика: Сърбия трѣбва да стане срѣдище на бждещата южнославянска държава...

Следъ поражението въ Сръбско-българската война отъ 1885 г. става ясно за управляващитѣ въ Сърбия, че националната имъ доктрина особено по отношение на Македония не може да извоюва победа надъ “българизма”. Така се ражда “македонизмътъ” на Стоянъ Новаковичъ, или както той самиятъ го определя – “въ известни мждро определени граници отглеждане на македонски диалектъ и македонски особености”. Тази програма се състои отъ шестъ тезиса, не загубили значени-

ето си и днесъ:

1. Да се потвърди формално, че македонскитѣ славяни не сж нито сърби, нито българи, а отгѣленъ народъ – македонски;

2. Македонскиятъ диалектъ непрекъснато да се отдалечава отъ българския книжовенъ езикъ;

3. Сръбскиятъ езикъ все повече да навлиза въ македонския;

4. Да се използва сръбската азбука;

5. Да се хули гѣлото на Българската екзархия като денационализаторско гѣло въ Македония;

6. Да се внушава непрекъснато, че македонцитѣ нѣматъ нищо общо съ българитѣ.

За изпълнението ѝ въ Македония се откриватъ три сръбски консуства – въ Скопие, Солунъ и Битоля; основаватъ се църковно-училищни общини (а само до основаването на Екзархията мѣстното население открива около 180 български училища), печататъ се учебници и друга книжина, предоставятъ се стипендии за обучение въ кралството и т.н. **Тѣй като липсва сръбска етническа база, въ Македония започва и силна сръбска колонизаторска дейностъ.** До 1941 г. в Повардарие се създаватъ 280 колонии съ 4167 семейства, разпредѣлени въ 23 околии. Сръбскитѣ колонизатори се примамватъ съ парични суми – отъ 5 до 15 хил. динара на всѣко семейство, отреджатъ им се голѣми парцели най-плодородна македонска земя, строятъ им се къщи, задоволяватъ се нуждитѣ имъ съ земеделски сѣчива, впрѣгатенъ добитѣкъ, парични кредити. Срещу това колонизаторитѣ се задѣлжаватъ да извършватъ контрачетническа дейностъ.

Двадесети вѣкъ

Следъ Междусъюзническата война Сърбия установява въ Македония (“Южна Сърбия”) военна диктатура. Управлението на областта се извършва не съгласно сръбската конституция, а споредъ единъ декретъ, състоящъ се отъ 31 параграфа, и издаденъ въ Бѣлградъ на 21 септември 1913 г. отъ кралъ Петъръ. Ньойскиятъ договоръ (1919) затвърждава завоеванието на Сърбия. Следъ създаването на Кралството на сърби, хървати и словенци (1918) Македония се превръща въ Вардарска бановина.

Въ Повардарие се настаняватъ 40 хил. редовна сръбска войска, а жандармерийскиятъ корпусъ възлиза на надъ 11 хил. души, т.е. по 1 жандармеристъ на 102 души; въ Валандово се създава най-голѣмата школа за обучение на жандармеристи въ Югославия, а въ Малешевската

околия се изгражда втората по голѣмина казарма въ крацството, дълга 105 м. Тази репресивна машина заедно съ префектуритѣ на отгѣлнитѣ области започватъ провеждането на тоталенъ тероръ срещу “българизма” и българитѣ въ Македония. Автоматично се закриватъ 641 български училища, съ 1031 учители и 37 хил. ученици. Въ новосъздаденитѣ училища се говори само на сръбски езикъ, учителитѣ сж само сърби, а всички ученици при започването на занятията сж длъжни да произнесатъ трикратно: “Я самъ прави сръбинъ, оцацъ мои и матеръ моя су прави срби.” **Заедно съ това сѣдебно се преследва притежаването, четенето и разпространяването на български книги;** налагатъ се голѣми глоби за грамофонни плочи съ български пѣсни, за носене на каскети (т.е. “български шапки”), за пѣне на мѣстни народни пѣсни. Съ заповедъ се промѣнятъ всички фамилни имена – окончанието “овъ” и “ски” с “ичъ”.

Сжщата участъ сполетява и българскитѣ църкви. Закрити сж 761 църкви, 54 параклиса, 48 манастири и сж изгонени 855 свещеници. Забранява се четването на “именъ гень”, заличаватъ се надписитѣ на български въ църквите, по гробищнитѣ плочи; издаватъ се именници съ сръбски имена, по които да се кръщаватъ децата. Тази асимилаторска и денационализаторска политика, т.е. **сърбизацията** на българитѣ въ Македония се осъществява по най-жестокъ начинъ и се води непрекъснато до 1941 г. Жертвитѣ на този тероръ – само арестувани, задържани и бити въ затвора за периода 1918-1929 г. – се изчисляватъ между 25 и 50 хил. души! Нѣма статистика за убититѣ, изселенитѣ, безследно изчезналитѣ, емигриралитѣ. Частъ отъ тѣхъ създаватъ въ САЩ презъ 1922 г. МПО (Македонска патриотична организация), която си поставя за целъ освобождаването и независимостта на Македония. Печатниятъ органъ на МПО – “Македонска трибуна”, става рупоръ на тази идея въ англосаксонскитѣ свѣтъ.

Междувременно презъ есента на 1933 г. на съвещание на ИК на Коминтерна въ Москва се взема решение за изработването на резолюция относно сжществуването на “македонска нация”, което се възлага на Балканския му секретариатъ. Задачата е повѣрена на поляка Валецки. Така сръбската доктрина за “македонизма” на Стоянь Новаковичъ е “открита” отъ международното комунистическо движение, а впоследствие – следъ 1944 г., се усвоява отъ “македонскитѣ” комунисти подъ патронажа на съветскитѣ имъ господари. “Македонизмътъ” става **официална държавна политика** на Р Македония като “федерал-

на единица” вече въ югославската федерация. Въ интересъ на историческата истина обаче трѣбва да се признае, че всички изтъкнати “македонски” комунисти – Методи Андоновъ – Ченто, Методи Шаторовъ – Шарло, Павелъ Шатевъ и др., не се отказватъ отъ българския си етнически произходъ, за което заплащатъ съ живота си. Каква ирония на сѣдбата!

Прѣката, насилствена сърбизация на българското население не само че среща ожесточената съпротива на българитѣ въ Македония; нѣщо повече – сръбското робство едва ли не заякчава българското национално самосъзнание. Свидетелството е истинскиятъ народенъ плебисцитъ за етническия характеръ и самосъзнание на населението въ Повардарие, осъщественъ отъ Българскитѣ акционни комитети презъ 1941 г. Докато въ десетилѣтията следъ Втората свѣтвна война “поробенитѣ” се обединяватъ съ поробителитѣ си, за да действатъ заедно срещу родъ и Родина! Космополитизмътъ на комунистическата идеология е тоталенъ и неоспоримъ!

Новата политическа обстановка на Балканитѣ следъ 1944 г. води и въ България до опитъ за подмѣна на националното самосъзнание на българитѣ въ Пиринска Македония. Въ края на 1946 г. Бѣлградъ и Скопие настояватъ за промѣна въ Конституцията на България и обособяване на Пиринска Македония въ административно-териториална автономна общностъ, а населението да бѣде обявено за “национално македонско малцинство”. Следъ проведеното преброяване на населението (31 декември 1946 г.) въ този край на политбюро на българската комунистическа партия се докладва, че около 63%, т.е. 160 641 отъ живѣещитѣ тукъ, сж се записали “македонци”, но отъ тѣхъ съ майчинъ езикъ – български, се оказватъ 131 954 души! Така половината отъ провъзгласенитѣ насила “македонци” въ Пиринска Македония говорятъ български, а не “македонски” езикъ. Голѣма частъ отъ “немакедонцитѣ” пѣкъ сж изселени, изпратени въ Белене и други ТВУ, или просто убити...

Отъ името на “македонския народъ” съгласие за включване въ Югославия на Вардарска Македония като “шеста федеративна единица” дава сръбинътъ Св. Вукмановичъ – Темпо. Решението е взето презъ 1943 г. на втората сесия на АВНОЈ (антифашистка коалиция за освобождението на Югославия). На 2-6 августъ 1944 г. се провежда и събрание на АСНОМ (антифашистско събрание за народно освобождение на Македония), като се избира правителство на Вардарска Македония съ формаленъ министъръ-председателъ

Методи Андоновъ – Ченто; останалитѣ членове на правителството сж сърби, черногорци, власи, албанци.

Започватъ масови избивания въ Прилепъ, Битоля, Скопие, Велесъ, Куманово, Штипъ и т.н. и тероръ къмъ всички, които иматъ българско самосъзнание и не сж съгласни съ подчинеността на Вардарска Македония на Бѣлградъ. **За периода 1944-1990 г. сж убити 23 хиляди, 150 хил. сж изпратени въ концентрационни лагери: Идризово и Голи отокъ, надъ 200 хил. сж изселени отъ роднитѣ си мѣста.** Въ повечето случаи т.нар. процеси се провеждатъ съгласно Закона за сждене на престѣпленията противъ македонската национална честъ. “Сждебната” формула на процеситѣ е “...за посевовозможи начини на соработуване со окупаторотъ”, т.е. българитѣ. Отъ юрисдикцията на закона се изключватъ “предателството” и “погнوماгане на окупатора при вършенето на военни злодеяния” (чл. 2 отъ закона). И тъй като такива не сжществуватъ, грѣлата за сътрудничество съ “окупатора” сж само **национални!** По този законъ, както и по Закона за националното предателство (твърдението “македонскитѣ славяни сж българи”) гражданитѣ на Вардарска Македония се осждеатъ до 10 години затворъ, принудителна работа и конфискация на имотитѣ. Така съ “перо и пушка” въ рѣка се налага вече сръбско комунистическото отропяване на брачната ни въ Повардариецо, т.е. днешниятъ **македонизъмъ** или изкореняване на българския етносъ – физически и духовно, отъ географския район Македония!

Геноцидътъ надъ българщината води до възобновяване на дейността на ВМРО презъ 1945 г. Появяватъ се десетки националноосвободителни организации и студентски дружества, бранеци българската идея... **За периода 1944-1980 г. въ Македония сж проведени надъ 700 политически процеса срещу интелектуалци, младежи и обикновени хора,** които защитаватъ своето българско етническо потекло безъ страхъ отъ изтезания и смъртъ. Последниятъ антибългарски процесъ е организиранъ въ Велесъ през 1991 г. До 1983 г. по неофициална статистика надъ 20% отъ гражданитѣ на републиката сж лежали въ затворитѣ заради българското си национално самосъзнание.

Двадесетъ и първи вѣкъ

Презъ 1991 г. въ референдумъ Р Македония гласува за своята самостоятелностъ. Стохилиядна югославска войска напуска новата държава, но оставя следъ себе си вѣренъ слуга – македонистката, сръбокомунистическа номенклатура въ по-

литиката и икономиката и “държавнитѣ интелектуалци”. Въ републиката сръбската идея – македонизмътъ, продължава не само да властва, но става и все по-войнстващъ! Целта е отново, и въ XXI вѣкъ, да се докаже на свѣта и на гражданитѣ въ републиката, че тукъ не живѣятъ българи, че българщината е погребана! За честъ на свободата и истината обаче още презъ 1983 г. американскиятъ сенатъ въ конгресенъ докладъ № 129 отъ 1983 г. посочва, че “една трета отъ жителитѣ на днешна Македония сж албанци, а две трети – българи”. Докладътъ е публикуванъ въ в. “New York Times” – 8 май 1993 г. Презъ 1995 г. въ София бившиятъ държавенъ секретаръ на САЩ Хенри Кисинджъръ присѣства на промоцията на книгата – докладъ на Карнегиевата комисия отъ 1914 г., която не е преиздавана въ България цѣли 60 години! Докладътъ по безспоренъ начинъ доказва българската етническа принадлежностъ и самосъзнание на населението въ Повардариецо. Четири години по-късно – 5 априлъ 1999 г. – **г-нъ Кисинджъръ публично заявява: “Когато албанцитѣ отъ Косово получатъ нѣкакъвъ видъ независимостъ, тогава албанцитѣ въ Македония ще се обединятъ съ албанцитѣ въ Албания и ще направятъ единна албанска държава. Следъ това “славянскитѣ жители” на Македония, които сж българи, ще се обединятъ съ България.”**

Презъ 90-титѣ години Руската академия на наукитѣ сжщо отбелязва, че славянскитѣ жители на Македония сж **българи.** За съжаление обаче европейски неправителствени организации, като Международната кризисна група, въ която участватъ и бивши полтици – Жакъ Делоръ и гр., ржководещи се отъ стандартитѣ на европейската бюрокрация и непознаващи спецификата на региона, оставатъ нѣми и глухи за историческата истина. Въ последния си докладъ отъ 10 декември 2001 г. групата настоява България да признае сжществуването на “македонска нация” и “македонски езикъ”, иначе не би могла да получи покана за членство въ НАТО и да се присѣдини къмъ ЕС! За кой ли пореденъ пѣтъ **българщината** въ Македония се подлага на кръстни мжки? За кой ли пореденъ пѣтъ нѣкой нѣкъде оперѣля **българското** битие? За кой ли пореденъ пѣтъ трѣбва да доказваме – какъ и кжде!, че “единенъ народъ живѣе отъ Черно море до Охридъ и отъ Дунавъ до Синьото море”?!
Днесъ, въ началото на XXI в., Европа има шансъ да докаже на историята, че комунизмътъ безъ комунисти не може да сжществува; и да се разграничи отъ наследството имъ – нѣщо, което все още не е направила!

(Слегва)

Черна македонска шевица

Такава шевица бродира македонската жена въ скръбни дни за семейството ѝ. Такава шевица и сега подхожда за състоянието, въ което се намира македонската общественост, която винаги е била една от основнитѣ съставки на българското гражданско общество.

Тази общественост възникна още въ първитѣ дни на Третото българско царство и то като прѣка социално-историческа последица от борбитѣ за свобода, които водѣха българитѣ от Македония. Тѣ и тѣхнитѣ семейства бѣха принудени да емигриратъ по всички краища на свѣта, но най-много въ предѣлитѣ на майка България, кждето основаха свои землячески братства, дружества, клубове, фондации, банки и др. Това бѣха гнезда не само за социална взаимопомощъ, но и огнища за просвѣта и обичъ по роденъ край и близки люде.

Дойдоха обаче трудни дни и за тази бежанска общественост. Следъ като не се поддаде на Коминтерновската теза за македонска нация, македонски езикъ, македонска история и пр., то тоталитарната държава приложи на практика методитѣ на болшевиизма.

Постъпиха искания отъ Югославската и Македонската компартии, по които Политбюро на БРП(к) взе решение за незабавно разтуряне на всички обществени организации на македонскитѣ бежанци. И започна безогледна сѣдебно-прокурорска разправа съ последнитѣ. Въ подкрепа на разгрома бѣ издаденъ и специаленъ указъ на президиума на Народното събрание. Така за периода отъ 1950 до 1952 г. при грубо нарушение на тогавашната законность бѣха заличени всички македонски обществени организации, а имуществата имъ "подарени" на разни комуноидни организации.

Когато дойде вътрешнопартийната промѣна на 10 ноември 1989 г., породи се надеждата, че ще бжде отмененъ разгромътъ надъ македонскитѣ обществени организации, но вмѣсто това се стигна до продължаване дейността на казионния съюзъ на македонскитѣ културни и просвѣтни дружества, чиито ръководители и основатели бѣха Христо Калайджиевъ, полковникъ Левъ Главинчевъ и др.

Оттогава изминаха 12 години на нѣкаква "демократия", но и **до днесъ не бѣ възстановена нито една македонска обществена организация, а всички репресивни и мародерски актове, както и тѣхнитѣ последици, останаха въ сила.** Вмѣсто това "инициативата" бѣ поета отъ внедрени хора, които скоро станаха и "войводи", па и най-голѣми родолюбци и "учители по македонското дѣло", и то следъ като разгониха стотици изстрадали и репресирани македонски общественици (имамъ предвидъ Каракачановъ и неговото обкръжение).

Въ момента нѣма демократиченъ строй, защото липсва гражданско общество, защото именно то създава предпоставките **поданикътъ да бжде и гражданинъ**, и то не само по време на избори.

Македонската общественост винаги се е отличавала съ своето здраво обществено чувство и непоколебимо българско национално съзнание, поради което и не губи вѣра, че българщината ще намѣри сили въ себе си, за да преодолѣе дребнавитѣ партийни и личностни интереси и пазарлъци. Затова на 30 мартъ 2002 г. въ Благоевградъ всички македонски организации сложиха началото на поредица отъ сбирки, които целятъ възстановяване на македонскитѣ братства, завианаги решаване въпроса съ "Пиротска" 5 и съ псевдомакедонца Каракачановъ и намиране мѣсто въ гражданското възродено българско общество. На срещата се изказаха както стари страдалци, така и по-младитѣ наследници на различни войводи, като Христо Матовъ, проф. Атанасъ Поповъ, г-нь Мълчанковъ, г-н Ангушевъ, г-нь Асенъ Рашевъ, г-нь Ясенъ Божиновъ, г-нь Хардерлиевъ, г-нь Методи Димовъ и много други отъ всички краища на България.

Само съвмѣстната дейность и координиранитѣ действия могатъ да доведатъ македонскитѣ организации до заемането на полагащото имъ се мѣсто въ българското общество.

Христо Матовъ

Негодниците – нѣкога и сега

Нѣкои хора все още живѣятъ съ рефлекситѣ отъ времето на Тато. Когато гоїде у насъ високопоставенъ руски политикъ, тѣ смѣтатъ, че цѣлата гържава трѣбва да застане въ поза “за почестъ”! Едва ли не от летището до обектитѣ на посещението рускиятъ гостъ трѣбва да върви “по групъ отъ цѣвѣтя, съ колесница отъ златни лѣчи...” Нааи е по-голѣмиятъ славянски братъ.

При посещението на бившия шефъ на зловещото КГБ, а следъ това външенъ министъръ и премиеръ Евгений Примаковъ, петата колона у насъ съ надежди “наостри уши”, а журналиститѣ ибрикчиши обвиниха обществото и политическата класа въ непочитание и “кучешка неблагоприятностъ”!

Една “загъхана” журналистка изплака въ жълтата преса: “Нито единъ политикъ не се появи на церемонията въ Софийския университетъ, кждето бившиятъ руски премиеръ бѣ... Присъжителството му въ България въ момента не е случайно...” Тази ентузиазирана другарка е “пропуснала” да разбере, че отдавна е минало времето, когато цѣлото правителство и всички политици бѣха длъжни още на летището, въ шпалиръ, да демонстриратъ “братската сружба и обичъ” съ продължителни презръдки и мляскания, присъжици на... гейове!

Може акад. Примаковъ да е изявенъ политикъ, ерудитъ и писателъ, но той е пристигналъ, за да представи новата си книга, а не примѣрно да съдейства за безусловното и пълно изплащане на руския дългъ на ограбената ни (не и безъ неговото прѣко или косвено участие) гържава! Защо тогава е необходимо всички политици и общественици да стоятъ “диванъ чапразъ”, да гледатъ назидателно размахания прѣстъ за НАТО и да цѣлуватъ кафтана му!? Че “не е случайно” идването му, е повече отъ ясно, както не бѣше случайно идването на “пѣвца” на руската мафия, изпѣлъ съ чувство за собственостъ и съ пълно гърло “Моя страна, моя България”! Не е случайна и визитата на ген. Шараповъ, на Геннадий Зюгановъ, както и предстоящото идване на патриархъ Алексий и следващитѣ “братя”!

Сегашното “затопяне” на отношенията е новата златна възможностъ за проваляне интеграцията ни въ ЕС и НАТО и възраждане на идеята за “панславянското братство”, православнитѣ осци и така мечтаната отъ вѣкове Задунайска

губерния...

Жалко, че и на прага на XXI вѣкъ рогнитѣ негодници сж останали сжщитѣ слѣпци за националитѣ интереси, както предцитѣ имъ презъ 19-и и 20-и вѣкѣ. Едно е да обичашъ Русия и нейния народъ, което за българитѣ е почти религия, съвсемъ друго е да бждешъ платено или идеологическо средство, което при всички случаи се поставя въ услуга на рускитѣ имперски интереси.

Трагичното обстоятелство за родината е, че както нѣкога, така и сега повечето рогни негодници сж съчетавали солидното образование, научнитѣ титли и високото гържавно и обществено положение съ уродливата страсть къмъ златото, властѣта и привилежитѣ, кошто сж имъ обещавани и осигурявани отъ рускитѣ господари.

Презъ 1890 г. “Скоропечатница на Ст. Ив. Роглевъ” въ Русе издава книгата “Изъ българскитѣ бурни времена” отъ А. фон Хунъ, нѣмски кореспондентъ на къолнски вестникъ, въ която безпристрастниятъ нѣмски журналистъ съ арийска точностъ е описалъ предателската роля на негодницитѣ отъ петата колона.

Въ гл. 6, стр. 59 “Главатаритѣ на съзакланието” (срещу князь Александъръ – б.а.), нѣмецътъ е записалъ: “На това мѣсто ще опиша чернитѣ души, кошто сж искали да продагатъ отечеството си за руското злато – майоръ Груевъ, капитанъ Бендерева, капитанъ Р. Димитриева, митрополитъ Клименъ, Драганъ Цанковъ и др.”

За тѣхъ авторътъ отбелязва, че можемъ “да ги причислимъ къмъ този родъ хора, моралниятъ недостатъкъ на кошто ги прави злодейци”... Следъ провала майоръ Груевъ казва: “Само на едно мѣсто въ цѣла България сме безопасни: въ затвора!” Следъ ареста на князь Александъръ I пѣкъ кап. Бендерева въ правъ текстъ му казва: “Всичко това не щѣше да стане, ако бѣхте ме произвели майоръ”.

За митрополита на Търново фонъ Хунъ пише: “...той се показалъ до толкова разваленъ нравствено, щото екзархътъ билъ принуденъ да го премѣсти въ София, гдето обаче той си остава сжщиятъ.” А за престарелия Др. Цанковъ “водителътъ на една шепа хора, кошто се мислятъ за партия... ималъ намѣрение да презърне исляма... сетне, че по-сгодно е да стане католикъ... като

видът, че съ католицизма не може да си напълни джобчето... повторно мина към православно църква... и се тури на чело на предателите, за да покрие още преди смъртта си своята побляла глава със срам и позор!”

Каква трагична прилика във “философията” и действията на родоотстъпниците от петата колона, нѣкога и сега! И днес има не малко “изтѣкнати” интелектуалци с научни титли и високи държавни длъжности, които оправдват личните си властолюбиви и комерсиални амбиции, поддържайки изцѣло руските домогвания подъ благовидния предлог за “благо на Родината”!

Вместо дългогодишното вредно раздѣление на нацията на “-фили” и “-фоби”, най-добре е да си припомним страстния зов на Апостола: “Кажу ми ти, байо, моите кривици...”, или завета на гѣдо Вазовъ – “Стресни се, племе закѣсняло...”, защото със злостната и пагубна партизанщина, която изтощава националната енергия въ безполезна котерийни борби, не ще можем да завещаемъ нищо хубаво на идващите бѣдни поколения.

А България може и трѣбва да оцѣлѣе и да съществува безъ ограничения въ националния суверенитетъ и безъ смачканото самочувствие на васална държава.

Йоцо Йоцовъ

Репресии

Тероръ надъ свещенослужители Пиша, за да се знае

Презъ ранната есен на кобната 1944 г. е поставено началото на безотговоренъ 40-дневенъ тероръ за мѣст и разправа съ българската интелегенция, духовното водачество на нацията и клетвено верния стожеръ за националенъ суверенитетъ – армията.

Комунистите, които по убеждение сѣ атеисти, предприематъ жестоко преследване противъ религията, свещениците и богомолците. Много отъ тѣхъ сѣ убити или безследно изчезватъ. Други сѣ бити и подигравани, навиквани сѣ и сѣ зонени богомолци.

Високоуважаваниятъ **митрополитъ Борисъ отъ Неврокопъ** на излизане отъ служба е застрелянъ отъ “неизвестно” лице.

Митрополитъ Паусий отъ Враца е арестуванъ и откаранъ въ Врачанския затворъ, където комунистите се гаврятъ съ него, язвятъ го и го каратъ съ брадата си да мете пода на затвора.

На **свещеникъ Попвасилевъ отъ Перущица, Пловдивско**, е скубана брадата, битъ е съ прѣчка по половите органи, накрая убитъ.

Свещеноикономъ Лука Юруковъ отъ Панагюрище е битъ и разпитванъ въ килиите на следствието въ Пловдивъ, следъ което е убитъ въ околностите на гара Стрелча.

Йеромонахъ Паладий – Протосингелъ на Видинска митрополия, е звѣрски убитъ на 17 септември 1944 г. въ мѣстността Вълчи долъ близо до село Макрешъ, Кулско, заедно съ още седемнадесетъ души легионери.

Подобно е убийството на **свещеникъ Георги**

Ивановъ Дангъровъ отъ село Гълъбникъ, Радомирско, който е разстрелянъ съ още 10 човѣка на 3 октомври 1944 г. въ мѣстността Ласкарецъ въ землището на село Чуковецъ, Радомирско. Остава сираци четири деца.

Безъ съдъ и присѣда, заедно съ още десетъ човѣка е убитъ и **свещеникъ Стефанъ Петковъ Ковачевъ отъ село Василь Левски, Карловско**.

Имената на страдалците сѣ изключително много. Телѣрва ще се говори за тѣхъ и телѣрва ще се откриватъ отдавна стаени истини и болки. Все още нѣма пълненъ списъкъ на пострадалици духовници и надали скоро това ще стане фактъ, защото тѣзи престѣпления въ по-голямата си частъ не сѣ документирани никъде.

Илия Галчевъ въ статия, публикувана въ в. “Демокрация”, посочва само за периода отъ 9 септември 1944 г. до 1 декември 1945 г. като пострадали имената на 149 души свещенослужители. Къмъ тѣхъ можемъ да добавимъ още имена:

Архимандритъ Иринеи – протосингелъ на Софийската митрополия

Архимандритъ Наумъ – преподавателъ въ Софийската духовна семинария

Архимандритъ Гораздъ – протосингелъ на Пловдивската митрополия и шефъ на протокола при Светия Синодъ

Архимандритъ Александъръ, архимандритъ Миронъ, свещеникъ Ангелъ Доневи – арх. намѣстникъ въ Разградъ

Архимандритъ Калистратъ – игуменъ на Рилския манастиръ

И много още други духовници, станали жертви на атеистичния комунистически морал, ако въобще може да се говори за комунист и морал.

Въ цитираната статия е визиранъ единъ кратъкъ периодъ отъ време, а и информация за Ловчанска, Сливенска и Старозагорска епархии нѣма, което определено сочи, че броятъ на пострадалиѣ духовници въ цѣлата страна по време на комунистическия режимъ е много по-високъ.

Въпрѣки демократичниѣ промѣни следъ 10 ноември 1989 г., този страхъ витае и до днесъ. **Българската православна църква (БПЦ) въ лицето на нейния епископатъ пази гробовно мълчание за 600-тѣ убити, унижени и поругавани нейни свещеници и духовници съ висшъ духовенъ санъ.** Нѣщо повече. Презъ 1999 г. група богослови и журналисти започнаха собствено разследване по архиви и спомени на съвременници и очевидци. Въместо да срещнатъ съдействие и отзивчивостъ за родолюбивата си дейностъ, тѣ се изправятъ предъ стената на ледено мълчание и враждебностъ, а единъ маститъ митрополитъ, минаващъ за “репресиранъ” и “ултра ортодоксаленъ”, яростно заявява **въ едно от заседанията на Светия Синодъ, кждето плахо е повдигнатъ този въпросъ: “...нѣма какво да ровимъ въ миналото.** Всички сме били репресирани. Кои каквото търсилъ, това намѣрилъ. Далъ съмъ нареждање, който отъ моитѣ свещеници си позволи да пише спомени или да дава устни сведения, ще го лиша отъ санъ. Било, каквото било. Много важно,

да видимъ сега какво.” Какъвъ цинизъмъ и арогантностъ?!

Ваши преосвещенства и високопреосвещенства, Ваше светейшество, гѣдо Максиме – каноничността си е каноничностъ, а истината е само една. Вие цѣлокупно нито сте в жертвеността, нито сте въ мъченичеството на истинскиѣ пастори духовни. Кръвта на жертвита високо вика къмъ небето за признание и покой – това би измило лицата ви отъ срама, позора и многото грѣхове, отъ които боледуватъ душитѣ ви. А азъ ще търся, ще ровя и ще доказвамъ за пролятата невинна кръвъ на братята си.

Богъ да ми е на помощъ!

Протоиерей Димитъръ Албаревъ

П.П. – За следващия брой на списание “Борба” **предоставямъ частъ отъ събраниѣ материали за мъченическата смъртъ на отецъ Стефанъ Попвасилевъ отъ Перушица и за други репресирани срещенослужители.** Въ периодичния печатъ и въ телевизионно предаване въ най-негледаното време, между 13 и 15 часа въ гѣлниченъ день, по изработенъ сценарий сж пропуснати много важни сведения, особено тѣзи, който се отнасятъ до начина, по който сж умъртвявани жертвита и инквизирани, както и имената на извършителитѣ и тѣхнитѣ помощци. Най-полно тѣзи обстоятелства сж изложени въ експозето на 2-жа 9-ръ Анастасия Попвасилева и 2-нъ Илия Попвасилевъ, чега на отецъ Попвасилевъ, убитъ безъ сждъ и присжда на 22 септември 1944 г.

Почително

10 ноември 1989 година

(Обеца на ухото и днесъ)

Разказъ

Дяволътъ се приготвяше да изключи апаратитѣ за изкуствено дишане, когато Смъртникътъ леко се раздвижи. Още дишаше.

– Милостъ! – изхрипа той. – Още една секунда, една минута животъ!

Дяволътъ се усмихна иронично. Смъртникътъ мразеше до болка тази подла, бащинска усмивка!

– Дай ми Сърпа и Чука и ще ти продължа живота – каза Дяволътъ. – Те не ти трѣбватъ вече!

Смъртникътъ го изгледа отчаяно. Да му даде Сърпа и Чука, символитѣ и смисъла на цѣлото му съществуване? Но сега той нѣмаше изборъ. И затова бѣ готовъ на всички отстъпки, само и само да пощадятъ живота и властта му.

– О, азъ ще ти дамъ всичко, което поискашъ – обеща той. – Но само ми запази живота.

Дяволътъ го изгледа отново съ своя унищожителенъ саркастиченъ погледъ.

– Вземи ги! – отвърна най-сетне решително Смъртникътъ. – Вземи ми Сърпа и Чука, но ме остави живъ! Дай ми още малко животъ! – потвори той. – Една секунда, една минута животъ! Че защо сж ми тѣ, когато нѣмамъ животъ?

Дяволътъ прибра Сърпа и Чука. Огледа ги безъ интересъ, като нѣкакви стари, допотопни издѣлия. Отъ глѣга неупотрѣба тѣ бѣха хванали дебелъ пластъ рѣжда и не служеха вече за нищо.

Сложи ги на везнитѣ. Но блюдото, въ което бѣ поставилъ живота на отиващия си смъртникъ, се наклони още по-тежко надолу.

Дяволът поклати скептично глава.

– Малко е – каза той. – За какво сж ми тѣзи грѣнкулки, които не служат и за декорация? Ничего! – повтори той.

Смъртникът се загъхваше. Той береше гуша.

– Ще ти дам – говорѣше бързо той, на срѣчки. – Всичко ще ти дам! Вземи и членъ 1 отъ конституцията.

Дяволътъ се изсмѣ презрително.

– За какво ми е твоятъ членъ 1 отъ конституцията? Той не се яде, нито се пие!

Смъртникътъ чупѣше костеливи прѣсти и гледаше умолително Дявола въ очитѣ.

– Хайде да ти сторя хатѣръ и да сложа и членъ 1 отъ конституцията – съгласи се Дяволътъ.

– Щомъ толкова настоявашъ.

Прибави и членъ 1. Но блюдото изобцо не мръдна.

– Друго ми дай, друго! – настоя Дяволътъ. – Остави тѣзи детски залъгалки!

Напразно Смъртникътъ си блѣскаше главата да търси. Най-сетне...

– Вземи и демократическия централизъмъ! – каза радостно той. – И него ти давамъ!

Дяволътъ прибави и демократичния централизъмъ къмъ другитѣ вехтории. Хай, дяволъ го взелъ (да прощава Дяволътъ), но и този пѣтъ блюдото съ живота на смъртника не можеше да бѣде откупено.

– Азъ съмъ богатъ, много съмъ богатъ – молѣше се Смъртникътъ. – Всичко ще ти дамъ!

Прибави и плановото стопанство, отказвамъ се и отъ него. Че защо ми е планово стопанство безъ животъ? Отъ днесъ се обявявамъ за пазарната икономика.

Дяволътъ трѣсна и плановото стопанство въ блюдото, което оставаше все така вирнато нагоре.

– Много е кухо твоео планово стопанство – смръщи вежди Дяволътъ. – Нищо нѣма въ него!

Очитѣ на Смъртника отскачаха трескаво ту къмъ везнитѣ, ту къмъ Дявола. О, какво друго да му даде?

– Намѣрихъ! – извика най-после радостно Смъртникътъ. – Отказвамъ се отъ Петолжката.

Ще възстановя и стария националенъ химнъ.

Дяволътъ продължаваше да прибавя цѣли купища аварийни и демодирани стоки от любимия арсеналъ на Смъртника. Но чудно: везнитѣ зѣбеха все така разкрячени въ нѣкаква неприлична, необичайна за едни везни поза.

Дяволътъ поклати тъжно глава.

– Много скѣпо ми струва твоятъ животъ – каза замислено той. – Не зная защо още те слушамъ и не ти прибера гушата.

Смъртникътъ набра последни сили и започна да занарежда презъ зѣби:

– Слагай!

– Казвай!

– Сега съмъ за многопартийната система. Това тежи много.

Дяволътъ сложи и многопартийната система. Блюдото не мръдна.

– Не стига ли? Сложи и свободни парламентарни избори.

– Добре.

– Сложи ли? Прибави и свободенъ печатъ.

– Друго?

– Сложи къмъ тѣхъ и малко еротика. Порѣси съ сексъ... Подслади съ нѣколко пикантни престѣпления. Кажу, че занаредъ и у насъ ще има кражби... Нашитѣ влакове ще пристигатъ понѣкога съ закъснение... Стига сж пристигали все навреме, както досега. Слушай сега, слушай моя голѣмъ ударъ: ще покания и Тодоръ Живковъ да се изкаже въ емисията на Кеворкъ. Това не е малко!

Дяволътъ слагаше, слагаше. Но чудно: дветѣ блюда на везнитѣ оставаха все така неподвижни, като заковани. Тѣ продължаваха да се зѣбятъ въ сѣщата черно-бѣла позиция.

– Друго?

– Никога вече нѣма да лѣжа. Никога! Винаги ще казвамъ истината!

Тукъ вече чашата на търпението прелѣ. Смъртникътъ прекаляваше.

– Стига! – крѣсна Дяволътъ, позеленялъ отъ ядъ, и изключи решително апаратитѣ за изкуствено дишане. – Всичко можехъ да търпя, но не и тази лѣжа. Нея не мога да понасямъ!

Смъртникътъ опѣна кракъ. Като заклано яре, той потрѣпна два-три пѣти и предаде Дяволу гухъ.

А Дяволътъ се усмихна лукаво и се прекръсти предпазливо.

– Прости ми, Боже, но и това доживѣхъ – каза уморено той. – Да чуя комунистъ да ми обещава, че нѣма вече никога да лѣже!

Б.Р. – Благодаримъ на автора за хубавия разказъ съ молба отново да гостува на списанието, но вече безъ анонимность.

Верижна
реакция

Биемъ камбаната за тревога

Въ брой 2 на сп. "Борба" помѣстихме съобщението, че инициативен комитетъ въ Димитровградъ иска въ центъра на града да бжде възстановен петметровиятъ паметникъ на Георги Димитровъ.

Кореспондентката на в. "Стандартъ" въ броя отъ 6 мартъ съобщава:

Организацията на БСП в Перник е поискала възстановяване на паметника на Георги Димитров в града. Това съобщил местният социалдемократ Димитър Дойчинов. Инициативата е по повод 120-годишнината от рождението на комунистическия вожд, които се навършват на 18 юни. За целта е сформирани инициативен комитет, оглавяван от бившия пернишки кмет Борис Чолев.

Въ много населени мѣста се възстановяват имената на улици, чиито носители сж участници въ геноцида, на който бѣше подложенъ българският народъ въ близо петдесетгодишното комунистическо управление въ България.

Ескалира възстановяването на отговорни административни и стопански постове на партийни функционери, които кадруваха по мѣста презъ времето на "назрѣващия и зрѣлия комунизъмъ". Впечатляващо е, че този процесъ набира скоростъ следъ избора на председателя на БСП г-нъ Георги Първановъ за президентъ.

Въ Пловдивъ комунистите искатъ да бжде върнатъ паметникътъ на комунарите предъ общината.

Предлагаше се отъ експерти отъ МОН (министерството на оубразованието) да се премахнатъ отъ конспекта за матура по български езикъ Паусий Хилендарски, Любенъ Каравеловъ и Петко Славейковъ.

Вмѣсто да възстановимъ историческата истина и да помогнемъ на подрастващитѣ да се отърсятъ отъ националния nihilизъмъ, наследенъ отъ комунистическото минало, нѣкои като че ли съзнателно разкървяватъ раната на тоталитарно-комунистическата и расистката ера, напращайки я като еталонъ за бждещето.

Книжниятъ пазаръ е наситенъ с книжнина, апологираща насилието.

Накъде отиваме?

Българскиятъ националенъ фронтъ, Инк., е радетелъ за единство на нацията. Исканията ни за законностъ, а оттамъ и за възмездие за онѣзи, "които клаха народа тъй, както турци не сж го клали", не означава мѣстъ. Това означава справедливостъ. Историята ни учи, че нито една гържава, въ основата на която е **несправедливостта**, не е просперираа. Затова ние искаме такава гържавна властъ и ще се боримъ за такава гържавна властъ, при която законътъ ще стои надъ всичко и никою нѣма да може да избѣгне санкцията му, когато го е нарушилъ.

Хора, бдете!

Въ вестникъ "24 часа" отъ 26 мартъ 2002 г. по поводъ разпространението на книгата "Моята борба" отъ Адолф Хитлеръ, за което се вдигна неоправдано много шумъ, професоръ Драгомир Драгановъ пише:

"Моята борба" на Адолф Шиклгрубер, по-известен като Хитлер, е издадена през 1925 г. Първият документ е написан четири години по-рано, през 1922 г. лично от Владимир Улянов, по-известен като Ленин.

Вторият е част от "История на ВКП(б). Кратък курс", излязла през 1938 г. под личния надзор на Йосиф Джугашвили, по-известен като Сталин, преведена на български в края на 1944 г. и задължително изучавана в продължение на над 10 години не само по партийна, но и по профсъюзна линия.

А третият е дело на един от споменатите в нея "изроди" – самия Николай Бухарин, обилно издаван след "перестройката" и обявен за един от болшевиките "хуманисти".

Да сте чули някой да иска забраната на произведенията на последните трима?

А и не трябва. Не само на тях, на нито един от четиримата. Защото най-сигурният начин обществото да се убеди в предимствата на демокрацията е, като помни какво са правили с него четиримата най-видни представители на недемокрацията от миналия век.

БОРБА

По статията
на анкетата

Резултати от анкетата във брой втори на сп. "Борба"

Получените отговори сж общо 147
Правилните отговори на четирите поставени въпроса сж 98
Частично отговорили – 24
Получени писма, отклоняващи се от общото мнение – 25

Правилният отговор е: **Българската комунистическа партия.**

Първите двадесет (според регламента) читатели, на които изпращаме с нашия поздрав и книгата на г-р Иван Дочев "Шест десетилетия борба против комунизма за свободата на България", сж, както следва:

1. М. Андреев – София
2. И. Хаджииванов – Шумен
3. Т. Дечков – Мраченик
4. Д. Бутански – Койнаре
5. Д-р Т. Павлов – Пловдив
6. Н. Русев – Пловдив
7. Г. Любенов – Плевен
8. В. Тодоров – Ямбол
9. Б. Тодоров – Сливен

10. И. Димитров – София
11. И. Атанасов – София
12. З. Рагославов – Пловдив
13. Г. Петров – Бѣлово
14. В. Атанасова – Враца
15. Ж. Петров – Сидни, Австралия
16. К. Костов – Торонто, Канада
17. Ж. Гочев – Ню Йорк, САЩ
18. Вл. Петров – Бостън, САЩ
19. К. Анастасова – Вашингтон, САЩ
20. Б. Илиевски – Мюнхен, Германия

Следващата анкета ще бѣде обявена във бр. 4 на сп. "Борба". Тогава ще бѣде съобщен и регламентът за получаване на награди от книжния фонд на сп. "Борба".

Редакция "БОРБА"

Част от писмото на г-н Любенов, изпратено ни във връзка с пробедната анкета във бр. 2 на сп. "Борба"

равната сигурност не е унищожена, работи усърдно, под ръководството на съветското КГБ, и пак в интерес на Русия. Сега целта на тези подривни, тайни ръжени организации е дестабилизацията на България. работи успешно. Не само това, че има средства, изети от кръвта на българския народ, не само, че има мална партия-уважавана от "демократията". И така от Илксандър Дяловта до члия масларова и сегашният посланик на България в САЩ...

Каква демокрация и от какъв тип е тя след като нищо демократично не е направено от предишното костово правителство да се почувства, че комунистите си оти г, не без наша помощ, а не да се роят прибират във власта в имено на някакво спечено мислене от властимащите след 1997г. Не се говореше за анти комунизма да не се празнят бившите ченгета, за отмятата на скалпеният по най претъпен начин тъй нареченият закон за народния съд - вечва им памет на хилядите аини и незнаини жертви на беззакониемо българии !!!

България няма национална телевизия, няма закон за телевизията и демократичният начин за избирането на кадрите на управленито и. 90% от журналистите са синзове и внуци на бивши величия от номенклатурата в България. Ами в радиото, какви са тези анти българии: Виза Недълкова, Петър Болгин? Каква е тази партия, чийто ръководител е ресник от КГБ - Сергей Станишев?

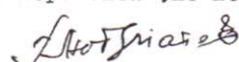
Име никога няма да забравим как умря дисидентка Илия Милев, Васил Златарев, Георги Заркин и хилядите мъченици живяли през демокрацията като мащехакъм децата си!!!. Къде са паметниците на тези хора по родните си места, градове и села, за да сочат правилният път на демокрацията.

Госпожи и Господа, Господин Спасов, Вие всичките по добре знаете за тези вещи, тонове хартия не би стигнала за да оплачем мъките си, но не е вамо това причината за сегашното положение на народа ни... Нужни са дела, дела и пак дела, защото ние си отиваме а това чакат терористите комунисти. Има млади хора, които не знаят какво е комунизъм, пък какво остена за антикомунизма. Не го знаят нашите деца, внуци и правнуци, но това не е достатъчно и е вредно за демокрацията от западен тип.

Боден съм в град Лом през 1937 година познавам много хора анти, но познавам и много и комунистична които съм им сърбал цопарата.

днес
15. 23. 2002г.
Г. Плевен

с уважение винаги Ваш:

**Съюзень
животъ**

Клонътъ на БНФ, Инк. въ Нью Йоркъ, САЩ, проведе общо събрание, на което бѣше избрано рѣководство въ съставъ:

Председатель – **Константинъ Тодоровъ**

Подпредседатель – **Николай Стефановъ**

Секретарь-касиреръ – **Мери Мерлендъ**

Завеждащъ културата – **Юлиана Тръпкова**

Членъ – **Тонка Илева**

Контролна комисия:

Председатель – **Мартинъ Кринковъ**

Подпредседатель – **Жеко Жековъ**

На рѣководството и новитѣ членове отъ името на ЦУС и редакцията на “Борба” желаем активна дейность. Привличането на нови членове въ ньюйоркската организация се дължи на неуморната работа и диалогъ съ емигрантитѣ най-вече на председателя Константинъ Тодоровъ и секретаря Мери Мерлендъ и г-нь Жеко Гоцевъ. Желаемъ нови успѣхи.

* * *

Сава Савовъ – членъ на БНФ и единъ отъ основателитѣ на организацията въ Аделаида, 24 години председател на Българското културно просвѣтно дружество въ Аделаида, на 26 януари т.г. бѣше награденъ отъ австралийското правителство съ ордена Member of Australia за служба на българската общность и по-специално за запазване и поддържане на българската култура и традиции. Членовитѣ на БНФ въ Аделаида поздравяватъ г-нь Сава Савовъ съ много заслужената награда, пожелавайки му здраве и успѣхи въ всѣко начинание въ интересъ на България.

Петъръ Петровъ – секретаръ на БНФ, Аделаида

Съобщение

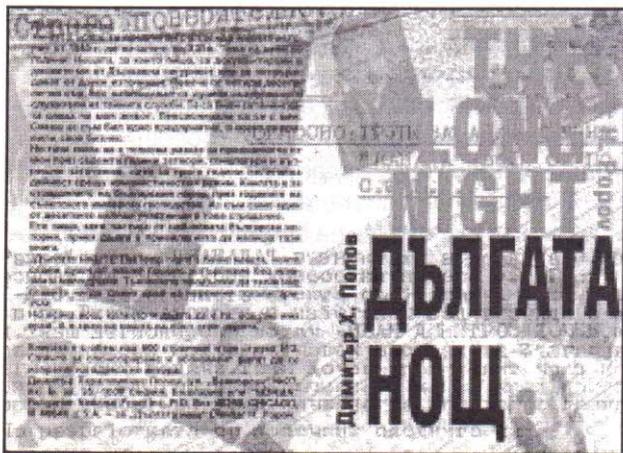
Редакцията на сп. “Борба” умолява сътруднитѣ си за брой 4 на списанието да изпратятъ материалитѣ си най-късно до 20 юни т.г. Молимъ извинение за изпратенитѣ и непомѣстени материали въ бр. 3. Сжщитѣ ще бждатъ публикувани въ бр. 4

Нови книги

Списание “Борба” препоръчва на своитѣ читатели отъ страната и чужбина капиталния трудъ на писателя и историка Димитъръ Харалампиевъ Поповъ “**Дългата нощ**”. Книгата е панорама на събитията отъ последнитѣ 60 години на ХХ вѣкъ, както и живо документално свидетелство за борбата на българитѣ срещу комунистическата диктатура и съветското имперско господство надъ България и другите страни отъ Източна Европа.

Основната линия на поведение – борбата срещу руския червенъ империализъмъ, е показана мащабно. Напримѣръ силно въздействиетвие върху читателя оказва глава 14, въ която сж разгледани животътъ и борбата на голѣмия българинъ Иванъ Димитровъ Дочевъ.

Въ “Дългата нощ” Димитъръ Х. Поповъ дава сждбата на седемъ души, осждени като младежи за дейность срещу сигурността на тоталитарната просвѣтска власть у насъ. Единъ отъ тѣхъ е и самиятъ авторъ. Животътъ на тѣзи хора се опредѣля

отъ докладитѣ на доносниците, преминава въ следственитѣ камери на Държавна сигурност, въ затворитѣ и концлагеритѣ и въ вътрешно заточение.

Върѣкѣ всичко преживѣно, оптимистичното мото на тази забележителна книга сѣ безсмъртнитѣ стихове на Шандоръ Петѡфи:

Две нѣща ми трѣбватъ на земята,
те сѣ любовта и свободата.
Жертвалъ бихъ живота безвъзвратно за любовъ,
любовта да дамъ за свободата съмъ готовъ!

Книгата е 600 страници. Цената за България е 18 лева. За чужбина – 15 щ. долара, въ които сѣ включени и пощенскитѣ разходи.

Порѣчката можете да направите на адреса на списание “Борба”.

Очаквайте отъ същия авторъ: “Ще загинатъ по различенъ начинъ” – психологически и политически анализъ за физическото отстраняване на Трайчо Костовъ, Георги Димитровъ и Василъ Коларовъ отъ ръководството на Българската комунистическа партия.

Въ редакцията на “Борба” могатъ да се порѣчатъ следнитѣ книги:

“История на Източния въпросъ” отъ Б. Петѡвѡковъ, 740 стр. – \$ 14.

“Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България” отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, трето издание – \$ 10.

“Прощавай, но не забравяй” отъ Радославъ Нейковъ, 420 стр. – \$ 12.

“Ако не бѣше” отъ Евстати Антоновъ – \$ 10.

Стихосбирка отъ г-ръ Мария Матинчева – \$ 10.

“Отецъ Боянъ Сарѣевъ” отъ Есапчето – \$ 7.

“Превратни времена” – стихове и драматиченъ диалогъ отъ Василъ Енчевъ – \$ 10.

“Сѣдба и безсмъртие”, стихове отъ Василъ Енчевъ – \$ 10.

“Шесто за насъ и ние за Шесто” – II преработено и допълнено издание отъ Стефанъ Чаневъ – \$ 8.

“Българскиятъ национализъмъ” отъ Димитъръ Х. Поповъ – \$ 8.

Въ цената сѣ включени пощенскитѣ разходи.

Пишатъ ни

До редакцията на сп. “Борба”

На 29 мартъ въ Стара Загора се отслужи панихида въ паметъ на осѣденитѣ на смъртъ отъ така наречения народенъ сѣдъ, който въ два процеса осѣжда на смъртъ 40 души. Да почетатъ паметта на убититѣ дойдоха представители на всички дѣсни партии и организации въ България.

Къмъ присѣстващитѣ се обърнаха Дянко Марковъ – секретаръ на съюзъ “Истина”, Иванъ Неврокопски – председател на Съюза на репресираниитѣ въ България, Иванъ Григоровъ – председател на СБНЛ и гл. редакторъ на в. “Легионеръ”. Тамъ бѣха г-нь Методи Андреевъ – председател на комисията по досиетата на бившата ДС, г-нь Здравко Зафировъ – бившъ зам.-министъръ въ правителството на Костовъ, Николай Колевъ – Босия, Петъръ Юхасъ, Стефанъ Бакърджиевъ и други политици и общественици.

Панихидата бѣше организирана отъ съюзъ ИСТИНА – Казанлъкъ.

Председател на съюз ИСТИНА – Мариновъ

За България

На единъ честенъ българинъ – Стоянъ Есапчето отъ Чикаго – по случай неговия 89-и рожденъ день

Единствено за Тебе той живѣ!
Сърдцето си на Тебе подари...
А въ стихове, Българийо, възпѣ
Пакъ Твоитѣ мжки, слава и войни.
Човѣкътъ – мжченикъ за своя родъ –
Едва ли не забравенъ отъ свѣта,
Той своитѣ сили, здраве и животъ
Отдаде гордъ въ неравната борба!

Милко Мушмовъ, Монтичело, Илиной, САЩ

Редакцията на сп. "Борба" се присъединява къмъ поздравлението на г-нъ Мушмовъ.

Господинъ Спасовъ,

Искрено Ви благодаря за списанието, което получавамъ отъ толкова много години, което все още ми създава приятната трѣпка да се чвствамъ българинъ и ми е мило за България, въпрѣки 40-годишното ми живѣне въ чужбина.

Искамъ да използвамъ случая да пожелаая крепко здраве за още много години на г-нъ Иванъ Дочевъ, защото е човѣкъ, съ когото България трѣбва да се гордѣе.

Енчо Дѣлчевъ, Парижъ, Франция

Драга редакция,

Получавамъ списание "Борба", за което съмъ много доволенъ за това, че нѣма друго печатно издание, което съ подобна стрѣвъ да отразява истината въ България.

Съ уважение винаги ваш Методиевъ

Уважаема редакция,

Като ви благодаря за получаването на сп. "Борба", отговарямъ на четиритѣ въпроса!
Желая ви здраве. За България!

Д-ръ Тодоръ Павловъ, Пловдивъ

Здравей, г-нъ Спасовъ,

Честита пролѣтъ!

Изпращамъ списъка на абонатитѣ на сп. "Борба" за Враца и те моля да ми пращашъ по 30 броя, както ми изпращаше досега. Въ Враца живѣятъ повече отъ сто хиляди души и списанието се чете отъ много хора, тъй като се предава отъ ржка на ржка. Това е свѣтилникътъ на нашия народъ, защото само то отразява българския националенъ духъ.

Желая ти здраве и творчески сили. За България!

*Съ поздравъ Кирилъ Крумовъ, Враца
(Б.Р. – следва списъкъ на 30 човѣка.)*

Желая пълненъ успѣхъ на ръководството на БНФ и на редакционния комитетъ на "Борба".
За България!

Д-ръ Сватовски, Сакраменто

Многоуважаеми г-нъ Спасовъ,

Благодарение на Васъ получавамъ редовно любимото ми и скъпо за всѣки български антикомунистъ сп. "Борба". Чакамъ съ нетърпение всѣки неговъ брой и го чета и препрочитамъ съ затаенъ дѣхъ, защото "Борба" е единственото автентично българско антикомунистическо списание, затова, многоуважаеми г-нъ Спасовъ, Ви моля да продължавате да ми го изпращате.

Сава Савовъ, София

Драги съидейници!

Преди всичко искамъ да ви пожелаая добро здраве, за да служите още дълго на Отечеството.

Нека 2002 г. бжде една плодотворна година, презъ която българскиятъ народъ да си направи преоценка на поведението и да проумѣе истината, че не е достатъчно само желанието за по-добъръ животъ, а че всѣки трѣбва

да вложи своя труд и умение, за да извоюваме достойното си място сред европейските народи. Достатъчно много ценно време пропиляхме.

Димитър Дупалов – с. Стойките, Смолянско

Уважаема редакция,

На този най-голям български празник – 3 март, бях силно впечатлена, прочитайки в бр. 1 от 2002 г. решението да разпространявате безплатно чудесното списание "Борба". Чета го редовно и вашето списание ми дава възра, че докато има честни хора, все още има надежда да се възроди нашата нещастна България.

Всичка дума от списанието ви откликва дълбоко в душата ми.

Мария Бурлукъ, САЩ

Уважаеми г-нь Спасовъ,

Много ви моля, ако имате възможност да ми пратите броеве, които ще излезат от сп. "Борба".

Преди около 20 дена на пазара в гр. Троян една жена от Луковит, която продаваше фиданки от череши, ябълки, праскови от каросерията на малко автомобилче, на което пишеше "Овощенъ разсадникъ Симеонъ Втори" – Луковит, като чу разговора, който водимъ съ други хора и разбра на коя страна съмъ, се обърна към кабината на колата, извади 2 списания "Борба", даде едното на менъ, другото на другъ човѣкъ. И така азъ за първи път се запознахъ съ това издание.

Азъ съмъ преминалъ презъ ада на комунизма на Държавна сигурность – отдѣлъ "Вншни връзки".

Въ Троянъ комунизмътъ още не си е отишълъ.

Пенко Ватевъ

In memoriam

Възпоменание

На 13 май 2002 г. се навършва една година отъ смъртта на уважаваната отъ всички емигрантка **Жени Радева Дървогѣлска** – съпруга на председателя на БДФ, Инк., инж. Александъръ Дървогѣлски.

По този поводъ на сжция день (13 май 2002 г.) въ храмъ "Света София" отъ 17,30 часа ще бжде отслуженъ поменъ.

Скрѣбни весту

На 18 декември въ с. Добролево, Врачанско, почина **Христо Г. Герговъ**, роденъ на 20 априлъ 1921 г. Членъ на Националнитѣ легиони. Преживѣва тежко комунистическия режимъ следъ 9 септември 1944 г.

Богъ да го прости и вѣчна му паметъ.

Братъ Миро Герговъ

На 5 декември 2001 г. почина членътъ на БНФ **Димитъръ Петровъ Ангеловъ**. Роденъ на 5 юни 1934 г. въ Свищовъ. Завършва техническа гимназия. Служи въ Малко Търново. Презъ 1952 г. избѣгва въ Турция. Постѣпва въ Американската армия въ Германия презъ 1955 г. – зеленитѣ барети – парашутисти. Взема участие на фронтоветѣ въ Виетнамъ, Кувейтъ и Афганистанъ. Притежава нѣколко ордена за храбрость. Достига до чинъ майоръ. Погребението бѣ извършено въ Ла Гранде, Кентѣки. Почетна рота, салютъ и фанфари изпратиха покойника.

Съобщава Миро Герговъ, председателъ на клонъ Бѣфало

Две години безъ царица Иоанна

Молебенъ по случай 2 години отъ смъртта на **Царица Иоанна** се отслужи въ черквата "Св. Св. Кирилъ и Методий" въ Торонто.

Молитвата извърши свещеникъ Валери Шумановъ въ залата на черквата, която бѣше пълна съ емигранти, дошли да се преклонятъ предъ паметята на царицата.

Кирилъ Станковъ

40 години отъ кончината на ген. Вѣлковъ

На 20 априлъ 2002 г. се навършватъ 40 години отъ смъртта на голѣмия български патриотъ, военачалникъ, дипломатъ и общественикъ, генерала отъ пехотата **Иванъ Вѣлковъ**, основателъ на фирма "Арсеналъ" и почетенъ гражданинъ на Казанлъкъ до 9 септември 1944 г.

Тежко раненъ по време на атентата въ църквата "Света Нергѣля" презъ 1925 г., той взема рѣководството по обявеното военно положение следъ атентата въ свои рѣце и обезврежда терориститѣ. Следъ 1929 г. е изпратенъ за пълномощенъ министъръ на България въ Италия.

Следъ 1944 г. е изпратенъ въ лагера Бѣлене, а презъ 1954 г. е осѣденъ съ доживотенъ затворъ. Умира на 20 априлъ въ Старозагорския затворъ, удушенъ отъ надзирателя на затвора Стефанъ Стойковъ, който за това получава къщата на генералъ Вѣлковъ, която се намира на бул. "Цариградско шосе" № 1.

Генералъ Вѣлковъ е погребанъ въ Централнитѣ софийски гробища.

Общобългарски комитетъ

Владетелът

Размишления върху първият десет книги на Титъ Ливий

“Който се стреми или иска да преобразува политическия редъ въ нѣкоя държава и желае преобразуванята му да бждатъ приети и поддржжани отъ всички съ задоволство, трѣбва да запази поне сѣнката на старитѣ обичаи, така че народътъ да не почувства промѣната на строя, върѣкки че всѣщностъ новиятъ редъ може да е съвсемъ различенъ отъ стария. Защото мнозинството отъ хората живѣятъ както съ привидното, така и съ това, което съществува въ действителностъ; често пѣти дори привидното ги привлича повече отъ действителното...”

...и окупаторътъ

Съ навлизането на Червената армия въ България на 9 септември 1944 г. и окупирването ѝ отъ съветскитѣ войски се установява фактическата власт на комунистичкѣ подъ прикритието на така наречения Отечественъ фронтъ. Осемъ дни следъ тази окупация (въ първиятѣ четирисетъ безотговорни дни), на 17 септември 1944 г., червеното правителство излезе съ декларация, споредъ която въ страната се възстановява спазването на Търновската конституция.

Това бѣше голѣмата лъжа и измама предъ народа, за да си затвори очитѣ за голѣмата истина, че не се възстановява спазването на Търновската конституция, а се извършва нейното поголовно погазване. То започна още отъ първия денъ на комунистическата власт съ **уволнението** (?) на избранитѣ отъ 25-то обикновено народно събрание регенти князь Кирилъ Преславски, проф. Богданъ Филовъ и ген. Никола Миховъ и **назначаването** (?) за регенти: проф. Венелинъ Ганевъ, Цвѣтко Бобошевски и Тодоръ Павловъ. **Споредъ действащата по това време Търновска конституция регентитѣ следва да бждатъ избрани отъ Велико народно събрание и да положатъ клетва предъ царя и конституцията, а не да се назначаватъ отъ лакеитѣ на окупатора.**

Защо?

ХРИСТО Н. ЗАГОРОВ

Защо? Кому е потребно
да имамъ две родини на свѣта –
едната друга да погребва
и мълкомъ да се дебнатъ въ ноцта!

А азъ безличенъ да се люшкамъ
на буритѣ всрѣдъ чернитѣ вълни
кап' сламка, огнена вихрушка
да гаси воля, младостъ и пѣсни!

Кому оставямъ края роденъ,
гнездо на бури, слънце и на смѣхъ,
тамъ вятърътъ ще веи свободенъ,
где благъ е всѣкки първи грѣхъ.

Защо? И какъ ли и небето –
на родни край лазурното небе,
що ноцемъ е съ звезди обсеѣто –
макаръ и мисломъ да се погребее!

Не търся и не трѣбва друга
страна, която “моя” да зова,
където да натисна плуга
мирно, за нова пролетна бразда.

Там, где грѣшитѣ ми ораха
въ мѣка и съ гърбенъ плугъ прѣстѣта
и после съ кръвта полѣха
житата зрѣли въ равнитѣ поля.

Там, гдето днесъ небето черно
навъсено въ предчувствия трепти
и кобна пѣсенъ (екъ навѣрно)
отъ бурята, отъ цдваци вълни.

Простира пакъ крила познати
тамъ, гдето майка чака ме въ ноцта,
тамъ, гдето капятъ сълизитѣ ѝ светли,
завинаги е МОЯТА СТРАНА.

(1983 г., “Свободно земеделско знаме”, бр. 29-30, юли-августъ)

Редакционенъ комитетъ: д-пл. инж. Александъръ Дърводѣлски, г-нъ Гошо Спасовъ, г-нъ Драгомиръ Загорски

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Залата, въ която сж проведени заседанията на
Учредителното събрание въ Велико Търновоо презъ 1879 г.

Антимъ I

Тодоръ Икономовъ

Григоръ Начовичъ

Митрополитъ
Климентъ

Петко Каравеловъ

Председателъ и подпредседатели на Учредителното събрание,
приело конституцията на Третата българска държава

**ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ**

Печатъ: Отечество ООД